

ကြည်အေး

ဂျိုကာမပါဘဲတုတ်စားခြင်း
နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

www.dhammadownload.com

ကြည်အေး

ဂျိုကာမပါဘဲတုတ်စားခြင်း
နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

စာပေစိစစ်ရေးကာလက
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်များတွင်
ဖော်ပြခွင့် မရခဲ့သော
ကြည်အေး၏ဝတ္ထုတိုလက်ရာများကို
ပြန်လည်စုစည်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဘာသာပြန်လက်ရာ ၄ ပုဒ် ကိုလည်း
ယခု စုစည်းမှုတွင် ဖြည့်စွက်
ထည့်သွင်းထားပါသည်။

မကြာမီကမှ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက် ထွက်ရှိထားသော
“ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်” တွင်မူ
ယခုဝတ္ထုများ ပါဝင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မပြည့်စုံသော ယခင်ပေါင်းချုပ်များ
ဝယ်ယူထားခဲ့သူများအတွက်သာ ရည်ရွယ်ကာ
စုဆောင်းရလွယ်ကူစေရေး
သီးခြားစီစဉ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

KA0016

3,000.00 Ks

ဂျီကာမပါဘဲ တုတ်စားခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ကြည်အေး
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ချမ်းငြိမ်းကျော်
စာမျက်နှာ ၂၅၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဂျိုကာမပါဘဲ တုတ်စားခြင်း
နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
ကြည်အေး

မေမေကြီး၊ ၂၀၁၃

ဆရာမကြီး ကြည်အေး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
 သူ၏ ဝတ္ထုတိုလက်ရာများ စုံလင်အောင်
 (ဘာသာပြန်လက်ရာများ အပါအဝင်) ပြန်လည်စုစည်းလျက်
 ၂၀၁၇ ဩဂုတ်လတွင် မူသစ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။
 ထပ်မံဖြည့်စွက်သော ဝတ္ထုတိုအများစုမှာ
 စာပေစိစစ်ရေးရှိစဉ်က ထွက်ရှိသော စိတ်ကူးချိုချို၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်တွင်
 ထည့်သွင်းခွင့်မရဘဲ ကျန်ရှိနေသော ဝတ္ထုတိုများဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ငယ်မှာ
 အဆိုပါ ယခင်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ကြည်အေး၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်ကို
 ဝယ်ယူပြီးသူများအတွက် မူသစ်တစ်အုပ်လုံး ထပ်မံဝယ်ယူရန်မလိုဘဲ
 အဆင်ပြေပြေ သိမ်းဆည်းနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး မူသစ်တွင် ထပ်မံဖြည့်စွက်ထားသော
 ဝတ္ထုတိုများသည် သီးသန့် ပြန်လည်စုစည်းထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာ

၁။ ကြေးကြီးလောင်းသူ	၁
၂။ ဂျိုကာမပါဘဲ တုတ်စားခြင်း	၁၈
၃။ တစ်မိုးလင်း၏	၃၆
၄။ မလှတလှပုံပြင်	၄၁
၅။ မေ့ချစ်သူ	၇၆
၆။ မြသဒ္ဓါ	၉၅
၇။ မြိုင်လယ်မှ ညချောက်	၁၁၂
၈။ ရာသီမိုး	၁၁၉
၉။ လက်စားချေခြင်း	၁၄၈
၁၀။ အတွေးလွင့်ပျံ့	၁၅၆
၁၁။ အမရွာပြန်	၁၆၂
၁၂။ အင်္ဂလန်၌ ကားအမြန်မောင်းခြင်း	၁၇၄

ဘာသာပြန်လက်ရာများ

၁၃။ ကဗျာဆရာပြောသော ပုံတစ်ပုံ	၁၈၅
၁၄။ ပင်လယ်သို့ပြန်	၁၉၆
၁၅။ မိုးလားမောင်ရို့	၂၁၇
၁၆။ သီတာနွမ်း	၂၃၅

gyoe.com

gyoe.com

ကြေးကြီးလောင်းသူ

ကိုခင်လှိုင်သည် ကျွန်မနှင့် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်းရောက် သူလည်းဖြစ်သည်။ ဘာသာယူပုံချင်းလည်းတူသည်။ အတန်းတူတူ နှစ်များစွာ အတူစာသင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူက အသက်လေးငါးနှစ် ငယ်တယ်လို့ ထင်ရတာပဲလား။ သူ့မျက်နှာပုံပန်းကိုက လူငယ်နှင့် အမြဲတူနေတာကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်မသည် ရွယ်တူချင်းလို ခင်မင်လို့ မရချေ။ ပြီးတော့ သူ့ဦးလေးအရင်းဖြစ်သော ကိုခင်မောင်ဆွေကလည်း ကျွန်မယောက်ျား၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကာ ကျွန်မတို့သည် ကိုခင်လှိုင် ထက် အလကားနေရင်း ဝါကြီး၍နေသည်။ ကိုခင်လှိုင်ကို တူရွယ် မောင်ရွယ်ထင်ပြီး ခပ်တန်းတန်းနေခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် သူ့ဦးလေးက လည်း တယ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိလှချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုခင်လှိုင်သည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းမှာ မပါခဲ့ချေ။

ကိုခင်လှိုင် ဘီအက်စ်စီအောင်တာကို သတိမပြုလိုက်မိသော် လည်း အမ်အက်စ်စီ အောင်တာကိုတော့ သိလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မသည် ကျောင်းနှင့်ဝေးကွာခဲ့ကာ သားတစ်ဖြာပင် ရခဲ့လေပြီ။ ကိုခင်လှိုင် ပညာတော်သင်သွားသလိုလို သစ်တောဘက်ဝင်သလိုလို ကြားလိုက်သေး၏။ သို့မဟုတ် ကျောင်းမှာပင် ဆရာပြန်လုပ်တာဖြစ်

လိမ့်သည်။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ မင်္ဂလာဆောင်သည့်ပွဲကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။

ကိုခင်လှိုင်နှင့်ရသော မိန်းကလေးမှာ ပဲခူးသူဖြစ်ကာ လှလည်းလှပ၊ ပစ္စည်းလည်းရှိ၊ ပညာလည်းတတ်သူပင်။ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် အင်မတန်စည်ကားသော မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ပါပေ၏။ သတို့သမီး သတို့သား အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ကြကာ ချီးမွမ်းအံ့ဩခဲ့သေး၏။ ကိုခင်မောင်ဆွေ၏ မိန်းမက မသိနားမလည်သူမို့ ထဘီအနက်ဝတ်ခဲ့သည်ကို ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် ရယ်မောကာ၊ စကားများကာ၊ စားသောက်ကာ၊ စီးကရက်ခဲကာ ကရမက်ယပ်တောင်ခတ်ကာ ပဝါတမမနှင့် တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကြလျှင်တော့ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းထဲက မဟုတ်သော သူငယ်ချင်း၏ တူမို့သာ သွားခဲ့ရသော မင်္ဂလာဆောင်နှင့် သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။

သုံးနှစ်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ ကိုခင်လှိုင်အကြောင်းကို ကိုခင်မောင်ဆွေနှင့် စကားစပ်မိ၏။ ဒါတောင် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမဟုတ်ပါ။

“ခင်လှိုင်လေးဆီက စာလာတယ်ကွ။ ဘာစိတ်ကူးရတယ်မသိဘူး၊ ငါ့ဆီ စာရေးလိုက်တယ်။ ဟဲ... ဟဲ” ဟု ကိုခင်မောင်ဆွေက အကြောင်းမရှိ ရယ်မောကာ ပြောပြသည်။ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းရှိလို့ ရယ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တူဆီက စာရသည်ကို ပြောပြရတာ ရှက်တာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ခင်လှိုင် ခု ဘယ်ရောက်နေလဲကွ” ဟု ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းက စကားအဖြစ် မေးသည်။

“ပူတာအိုမှာကွ”

“ဘာသွားလုပ်နေလဲ”

“စစ်တပ်ထဲဝင်သွားတယ် မင်း မသိဘူးလား”

“အေးကွ၊ ပူတာအိုသွားလည်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ သူ့ရှိတုန်း...”

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ကချင်ပြည်နယ်ကို မရောက်ဖူးသေး

သည့်အကြောင်း၊ ငပလီ ဘယ်လိုလှကြောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်ကိုတော့ တကယ်ချစ်ကြောင်းတွေဆီ ရောက်သွားပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကိုခင်လှိုင်အကြောင်း ပြောမိသေး၏။ သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီတဲ့။ စစ်တပ်ထဲက ထွက်လိုက်သည်တဲ့။ သူတို့မှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့။

* * *

ကျွန်မတို့၏ ၁၀ နှစ်မြောက်မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ ကိုခင်မောင်ဆွေတို့ နယ်ပြောင်းရသည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း လေဆိပ်သို့ လိုက်မပို့နိုင်။ သူတို့ကလည်း အိမ်သို့မလာနိုင်တော့ချေ။

“တို့ နောက်မှလာလည်မယ်ကွာ။ တောင်ငူပဲ နီးနီးလေးပဲ။ မနက်စောစော ထမောင်းလာရင် ထမင်းစားမိ ရောက်လာမှာ။ အေး... ဒီနေ့ မင်းအိတ်ထဲကငွေတစ်ထောင်လောက် မရလိုက်တာတော့ နစ်နာ သကွာ” ဟု မောင်က ပြောခဲ့သည်။

“အောင်မာ ... ပြောင်းပြန်ပြောပြန်ပြီ။ ပိုက်ဆံသက်သာသွား တာက မင်းကွ။ မှတ်မိလား။ မိချိုကို ငါ ဖဲနိုင်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ပတ္တမြား လက်ကောက် ဝယ်ပေးတာလေ။ အဲဒါ မင်းပိုက်ဆံအများဆုံး” ဟု ကိုခင်မောင်ဆွေက ပြောသည်။ ကျွန်မကမူ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်ကို ရယ်မောလျက်ကနေခဲ့ပြီး အိမ်မှာ ခင်းကျင်းစီမံစပြုရလေ ၏။

ထိုနေ့မှာ ကိုခင်မောင်ဆွေ မရှိတာတော့ တစ်မျိုးခြောက်ကပ် တာ မှန်သည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အားရပါးရ ကစားရသော ဖဲပိုင်းများ သည်နှစ်အဖို့ ခါတိုင်းလို စည်ပင်ဆူညံသော်လည်း တစ်လှည့်နိုင်လျှင် ဆယ်လှည့်က ရှုံးသည်နှင့်ကာမိအောင် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်တတ် သော ကိုခင်မောင်ဆွေကို တမ်းတကြသည်။ မောင်ပင်လျှင် ရွှင်လန်း သင့်သလောက် မရွှင်လန်းဘူး ကျွန်မ ထင်သည်။

“ခင်ရေ ... လက်ဖက်စားချိန်တန်ပြီထင်တယ်။ ကိုယ့်လူတွေ အော်ကြရတာနဲ့ စားထားသမျှလေး ဗိုက်ထဲ ချောင်ကုန်ပြီ။ လက်ဖက်

ရည်ကြမ်းရော၊ ကော်ဖီရော၊ ကိတ်မုန့်ခြောက်ရော လုပ်ပါဦး။ လက်ဖက်ကို နှစ်မျိုးသုပ်နော်။ အချိုသုပ်တစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ ငရုတ်သီးစပ်စပ် သံပရာချဉ်ချဉ်နဲ့သုပ်တဲ့ ခင့်လက်ရာလည်း စားချင်သေးတယ်” ဟု ခင်ပွန်းသည်က ခိုင်းသည်။

“စီးကရက်လည်း ဒီမှာကုန်ပြီဗျို့၊ ဆေးပေါ့လိပ်ရလည်း ပြီးပါတယ်” ဟု ဧည့်ခန်းထောင့်စွန်းမှ အော်သူက အော်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း အစားအသောက်ချရာ ဆေးလိပ်ဖြည့်တင်းရနှင့် အလုပ်များသွား၏။ မို့မောက်ဖိတ်စဉ်နေသော ဆေးလိပ်ပြာခွက်များကို သွန်ရပြန်၏။ ဧည့်ဝတ်ပြုရင်းက ရှုံးနေသူအနီးရောက်ခဲ့လျှင် အားပေးစကားပြောရ၏။ နိုင်သူအနားရောက်ပြန်လျှင် အားရလှသည်။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော ပုံပြင်တစ်ခုကို သတိရသည်။

အမေက ပုံပြောဖူးပါသည်။ ရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ သူငယ်ကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်တဲ့။ သူတို့ ကြွေပစ်တမ်းကစားရာမှာ နမောဗုဒ္ဓါယဆိုပြီး ပစ်သူက အမြဲနိုင်သည်တဲ့။ သည်တော့ ရှုံးတဲ့သူငယ်ကလေးကလည်း အားကျပြီး နမောဗုဒ္ဓါယဆိုပြီး ပစ်ပြန်ရာ သူနိုင်လေသည်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မက မေးဖူးသည်မှာ အမေရယ် လူနှစ်ယောက် ကစားရာမှာ တစ်ယောက်နိုင်လျှင် တစ်ယောက်ရှုံးရမှာ ဓမ္မတာ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးနိုင်လို့ဖြစ်မည်လဲ။

ဖဲရိုက်သူဧည့်သည်များကို ကျွေးမွေး၍ သိမ်းဆည်းပြီးသော် ကျွန်မ အတော်မောသွားပါသည်။ ကလေးငယ်များ အိပ်ချိန်မို့ နားနိုင်ပါပြီ။ အဖော်ကလေးမကလေးများကိုသာ ခဏထားခဲ့မည်။ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ဖို့ရာလည်း သင့်တော်သည်မဟုတ်။ စာကြည့်ခန်း၌လည်း ဖဲဝိုင်းရှိတာ မှန်ပေမည်။ ဦးလေးမြင့်တို့ လူကြီးများဝိုင်းမို့ မဆူညံလှ။ သူတို့က ဖဲကစားရင် ကိုယ့်အလှည့်ပြီးရင် တရေးတမောတောင် အိပ်လို့ရသော ၁၃ ချပ် ပိုကာကို ကစားကြသည်မို့ ငြိမ်ငြိမ်ပင် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ သက်သောင့်သက်သာ ခဏနားနိုင်မည်မို့ ကျွန်မ အသာကလေးထလာဆဲ...

“နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက် ဆရာရေ့” ဟု ခင်ပွန်းသည်က အားရ

ပါးရပြောသံကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် “သေတယ်” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ချက်ချင်းပြန်ဖြေပါသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်း စင်းစင်းသေတာပါလား” ဟု ထပ်ပြောပြန်ပါသည်။

ပြောသူမှာ မထင်မှတ်သော ကိုခင်လှိုင်ပင်။

* * *

ထို့နောက် နွေပေါက်လာပြီး ဖိတ်စာများ လင်ပန်းပေါ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ နားရတယ်လို့ မရှိလှပါ။ ညနေစာလည်း အိမ်မှာ စားရတယ်မရှိလှပါ။ အိမ်သို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ရောက်တာများ၍ သားသမီးများ မကျေနပ်သံကို မကြာခဏ နာခံရသည်။ မိုးလင်းမှ အိမ်ပြန်ရတာလည်း ရှိသေးသည်။ လူ့ဘဝ၌ အလုပ်အများဆုံးသော အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီလို့ ထင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကိစ္စ မြားမြောင်လာသည်။ သူ့သားသမီး ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း ချီးမြှောက်ရသည်။ သူ့မိဘကိုယ့်မိဘလည်း သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။ လင်မယားကွဲတာမျိုးနှင့်ကြုံပြန်တော့ စေ့စပ်လို့ရလျှင် စေ့စပ်၊ စေ့စပ်မရပြန်တော့ မျက်နှာလွဲလို့ နေလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဖဲဝိုင်းနှင့် ပြတ်သည်မရှိတော့လို့ ဆိုလိုခြင်းပင်။

ဖဲဝိုင်း၌ ပိုက်ဆံမှာ သွားလိုက်လာလိုက်မို့ နိုင်သည်ဖြစ်လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံလို့ မခေါ်နိုင်ရကား ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားလှပါ။ သို့သော် ဖဲဝိုင်း၌ မျက်နှာများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မ မျက်ခြည်မပြတ်မိသည်မှာတော့ ကိုခင်လှိုင်တို့ပင်။

ကိုခင်လှိုင်တို့လို့ ဆိုလိုက်ရာ သူ့မိန်းမ ကြုံကြုံပါ ပါသည်ပေါ့။ ကိုခင်လှိုင်ကို ယခုတော့ ကျွန်မ သက်တူရွယ်တူလို့ အောက်မေ့လာခဲ့ပေပြီ။ သူ့မျက်နှာသည် ညိုမောင်းလာရုံမက အရစ်အစင်းများစွာပင် ထင်နေသည်။ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မယ်မထင်ရသည့် လူငယ်အမူအရာကို ဘယ်လိုရှာလို့မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ အပြောအဆိုအမူအရာ

လည်း ကြမ်းတမ်းလာတယ်ထင်သည်။ နဂို မိကောင်းဖခင်သားသမီး စိတ်တော့ ကျန်သည်လို့ မျှော်လင့်ရပါသည်။ သူသည် ဖဲဝိုင်းမှာ မလိမ်ညာချေ။ ဇွဲနပဲကြီးစွာ ကစားသည်။ အသံကျယ်လောင်သည်။ ဖဲရှုံးသည့်အခါ ဖဲထုပ်ကို ဆွဲဆုတ်ကာ ဖဲထုပ်ဖိုး အတင်းလျော်တတ်သည်။ ဖဲကြွေးတင်သည်ကို အရင်ဆုံးဆပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ဝိုင်းလုံး ပြောင်၍ သူသာနိုင်နေလျှင်လည်း ကစားချင်သေးသည်။ ပိုက်ဆံကို ဝေငှ၍ တစ်ဖန်ပြန်ကစားပြန်သည်။ ကြေးကြီးများ အလျော်အစား ရှိသည်ကို လက်မတုန်ဘဲ ကစားတတ်လေသည်။

“ခင်လှိုင်လေး သိပ်ဖဲရိုက်တတ်နေတယ်ဆို။ ဒီကောင် အကြီး အကျယ် ပြောင်းလဲနေပါလား။ သနားပါတယ်ကွာ” ဟု ကိုခင်မောင် ဆွေက တစ်ခါ တယ်လီဖုန်းနှင့် တောင်ငူမှ လှမ်းပြောသည်။ လူတိုင်း ကပင် ကိုခင်လှိုင်ကို ကွယ်ရာမှာ သနားကြသည်။

ကိုခင်လှိုင်မှာ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်လျက်ရှိလေသည်။ လူတစ်ယောက် အမေက အကောင်းမွေးပေးလိုက်သော်လည်း ကြီးမှ ခြေပြတ် ဖြစ်ရသည်ဆိုသည်မှာ ဆန်းပြားလွန်းလှတယ်လို့ မဆိုနိုင်သော်လည်း ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ ရုပ်ရှင်များထဲသာ တွေ့ရများက အပြင်မှာ မြင်ဖူးသည်မဟုတ်ပါ။ တွေ့စက ကျွန်မသည် ယုံကြည်လို့ကို မရပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပွဲသဘင်သို့ လာစဉ်က ခြေပြတ်ပြီးပြီလား၊ အကောင်းရှိသေးသလားလို့ဆိုတာလည်း မမှတ်မိပါ။ ကျွန်မ သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်မိတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ခုထက်ထိ ကျွန်မ သူ့ခြေထောက်ကို သေသေချာချာ မကြည့်မိသေးချေ။

“တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လို့မရတဲ့ လူပါတယ်ဗျ။ စားပွဲကုလားထိုင်နဲ့ လုပ်ကြပါ” ဟု သူက ပျော်ရွှင်လို့မဟုတ်သော ရယ်မောသံဖြင့် ပြောလေ့ရှိကာ သူပါလျှင် ဖဲဝိုင်းကို စားပွဲများဘက်က ကုလားထိုင်များ စီစဉ်ခင်းရပါသည်။

“ဧကန္တ ပေါင်ရင်းက ပြတ်တယ်နဲ့တူတယ်” ဟု မသိမ်မွေ့သော မှတ်ချက်ချသံကိုလည်း ကြားခဲ့ရပါသည်။

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၍ ဖဲရိုက်နေလျှင်တော့ သူ့ခြေထောက်ပိုင်း သည် စားပွဲအောက် မှောင်ရိပ်မှာ ရောက်နေသည်မို့ သူ့ကို အင်္ဂါမစုံလင် ဘူးဟု ထင်ဖွယ်မရှိချေ။ ညာဘက်သို့ ကိုယ်ညွှတ်ကာ ညာလက်ဖြင့် ထောက်၍ အားယူထားသည်မို့ ညာဘက်ခြေထောက်ဖြစ်သည်လို့ ထင်ရ ပါသည်။

ဖဲဝိုင်းမှာ အများအားဖြင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်တာများ သည်။ ကြူကြူနှင့် ကျွန်မ ကစားပွဲကိုဖြတ်၍ နှုတ်ဆက်မြဲ၊ ခင်ပွန်း သည်နှင့် ကိုခင်လှိုင်တို့ စကားနိုင်လှမြဲ၊ ကျွန်မတို့သည် ရွယ်တူဖြစ် သွားရုံမက မိတ်ဆွေသစ်လည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတုန်းက တစ်တန်း တည်း နေခဲ့ဖူးသည်ကို ကိုခင်လှိုင်နှင့် ကျွန်မ စကားမစပ်ပါ။ ကိုခင် မောင်ဆွေအကြောင်းကိုလည်း ထည့်မပြောကြပါ။

ကိုခင်လှိုင်သည် အမြဲလိုလို ဖဲရုံးသည်ကိုလည်း သတိထားမိပါ သည်။ သူ့မိန်းမလေး ကြူကြူကမှ နည်းနည်းပါးပါးနိုင်လေ့ရှိပါ သည်။ ကြူကြူက ကိုခင်လှိုင်လောက် မတတ်လည်း မတတ်၊ မရမ်း ကားလည်း မရမ်းကား၊ ဖဲကံတော့ ကောင်းသားပဲ ဆိုရမည်။ သို့သော် ကိုခင်လှိုင်သည် ဆယ်ချီမှာ တစ်ချိန် ထိန်းသိမ်းမနိုင်အောင် ဖဲကောင်း ကာ တစ်ဝိုင်းလုံး သိမ်းရတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်မသည် တက္ကသိုလ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့သော နုနယ်ပျိုမျစ်ဟန်ရှိလှသော ကိုခင်လှိုင်ကို ပြန်တွေ့ရပါသည်။ သူ့အတွက် ဝမ်းလည်းသာရသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သူကမူ ချက်ချင်းပင် သူ့ခြေထောက်ကို သတိရသည့်သဖွယ် ချိုင်း ထောက်ကို အကြောင်းမဲ့ လှမ်း၍ကိုင်တတ်သည်။ ကြူကြူယူထားလျှင် လှမ်းတောင်းတတ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းသည်က ဒေါသ ဖြစ်သောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မဘက်လှည့်၍ အသံ မထွက်သော စကားတစ်မျိုးကို ပြောပါသည်။

အိမ်ကျလျှင် “သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်သလဲ”ဟု မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ကျွန်မကို မေးသေးသည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပါမောင်” ဟု ကျွန်မက ကိုယ့်စကားကိုယ် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြေပြော ပြောပါသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ခြေပြတ်တစ်ဖက်ဟာ မောင်ခြေထောက်မှ မဟုတ်တာ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ္တိခဲကြီးလို့ထင်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လည်း ခဏခဏတွေ့ဖူးတယ်။ ငါဟာ ငယ်ငယ်နဲ့ အင်္ဂါမစုံဖြစ်သွားရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ အိပ်ရာထဲတော့ မနေနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ ဖဲထိုင်ရိုက်နိုင်သေးရင် အလုပ်ခွင်မှာ ထိုင်လုပ်နိုင်ဦးမယ်လို့တော့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ချိုင်းထောက်ကို သတိရတတ်တဲ့ ကဲကဲဆတ်စိတ်တော့ ဒီလောက်များလှမယ်မထင်ဘူး”

“သူ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

“မလုပ်ဘူး။ ကြူကြူက သံရုံးတစ်ခုမှာ လုပ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သုံးလေးထောင်ကိုင်ရိုက်တဲ့ ဖဲဝိုင်းမှာချည်း ရိုက်နေတာပဲနော်” ဟု ကျွန်မက စိတ်ဆင်းရဲမိပါသည်။

“ကြူကြူကို သနားတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ကောင်မလေးက သိပ်ပိန်တာပဲ။ သတ္တိတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဘယ်လောက်ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် မျက်နှာမပျက်ဘူး”

“ကြူကြူက ခင်လှိုင်ကို မိဘစွန့်ပြီးယူတာ ခင်ရဲ့။ သူ့အဖေက ကျောင်းဆရာကြီးဆိုပေမဲ့ ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာတဲ့။ သိပ် ဘုရားတရားကြည်ညိုတာ။ ခင်လှိုင်ကိုယူတော့ အဖေကြီးက စွန့်ထားတာ။ သေတော့တောင် သမီးကို ကြည့်မသွားဘူးပြောတယ်”

“ခင် မသိပါလား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မင်္ဂလာဆောင်ယူတာမို့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်တယ် မထင်ပါဘူး”

“ကြူကြူ အဖေကြီးက မင်္ဂလာဆောင်မှာ အမွေတစ်ခါတည်း ခွဲပေးလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်နိုင်တာပေါ့။ ခုတော့ ကောင်လေး ဖဲရိုက်တာနဲ့ ပါလာတာ ကုန်ရောပေါ့လေ”

ကျွန်မသည် ကိုခင်လှိုင်တို့ လင်မယားကို ခုထက်ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ

ပေါင်းမည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ကို ထမင်းစား အရင်ဖိတ် ရမည်ပင်။

* * *

စာဖတ်သူအများပင် ဖဲမရိုက်တတ်တောင် အရက်တော့ သောက် တတ်မည်ပင်။ အကြောင်းမူကား ဒါနှင့်ပင် သူ့ဘဝကြီးမှာ ပျော်စရာရှာ လို့ နေရသူများရှိတာ မှန်သောကြောင့်တည်း။ ဖဲရိုက်ဖက်များသည် အရက်သောက်ဖက်များလိုပင် ခဏလေးနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတတ်လေသည်။ ပိုက်ဆံလည်း သဒ္ဓါတတ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ရမနေနိုင်အောင် ချစ်ရသည်။ သူ့ မိန်းမ၊ ကိုယ့်မိန်းမ၊ သူ့ယောက်ျား ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်တွေသည် မောင်နှမတွေလို ပြောမနာ ဆိုမနာ ရှိလာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရင်းနှီးလွန်ပြီး ညစ်တီးညစ်ပတ်ကိုသာ အကျင့်လုပ်၍ ပြောခဲ့ပြီဖြစ် သော ဖဲဝိုင်းများကို တောင် တွေ့ရသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ သိမ်မွေ့သူ တစ်ဦးနှစ်ဦးက ယဉ်ကျေးပြီးနှင့် ထိန်းသိမ်းတတ်သေးသည်။

ကိုခင်လှိုင်တို့လင်မယားနှင့် ကျွန်မတို့သည် မြန်ဆန်စွာ ရင်းနှီး လာသည်။ ထိုအခါ ကြူကြူ၏အကြောင်းကိုလည်း ပိုလို့သိလာသည်။ ကြူကြူဟာ အရွယ်ကလေးနှင့် မလိုက်အောင် ကြီးရင့်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ အတွက်ကြောင့် မောပန်းခဲ့ကြောင်း၊ သို့ပေမဲ့ စိတ်နှလုံးပျက်လွယ် သည် မဟုတ်သဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဆဲရှိကြောင်းကို တွေ့ရပါ သည်။ ကံဆိုးသည်လို့ လွယ်လွယ်ဆိုရမည်ဖြစ်သော ကိုခင်လှိုင်၏ စိတ်နှလုံးကို ကြူကြူထောက်ပံ့ခဲ့တာကတော့ လူတိုင်းအသိပင်။ သို့သော် ကြူကြူ ဆက်လက်ရပ်တည်ဖို့ရာ ကိုခင်လှိုင်သာလျှင် ခြေပြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မပြတ်သည်ဖြစ်စေတတ်နိုင်တော့သည်ဆိုကာ ကျွန်မနှင့် မောင်တို့ မကြာခဏပြောမိကြသည်။ ကိုခင်လှိုင်သည် အင် မတန်စိတ်တိုနေသော၊ ဒေါသထွက်လွယ်သော၊ နာကြည်းနေသော၊ ချဉ်တူးနေသော လူရွယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့လည်း ကျွန်မတို့ ရုတ်တရက် စကား မစဉ်။

“ဖေဖေဘုရားကျတော့လည်း အားမကိုးထိုက်ဘူး။ ကိုကိုလှိုင် ဘုရားကျတော့လည်း အားမကိုးသာဘူး။ ကြူကြူက ဘယ်ဘုရားနဲ့မှ မတည့်ချင်ပါဘူး” ဟု ရွန်းပြက်ပြက်သူကလေးက တစ်ခါပြောပါ သည်။

“မတည့်သူနဲ့ အတူမနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ကိုခင်လှိုင်က ထောက်ခံပါသည်။

“သို့ပေမဲ့ လူ့ဘဝမှာ မိတ်ဆွေအကောင်းဆုံးတစ်ခုတော့ ရှိမယ် ထင်တယ်ဗျ။ လူနတ်ဗြဟ္မာ ဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ ကဗျာတစ်ပုဒ်သော် လည်းကောင်း၊ ဘိန်းရှူတဲ့ ပြောင်းသော်လည်းကောင်း၊ အချစ်သော် လည်းကောင်း” ဟု ကျွန်မရဲ့မောင်က ပြောသည်။

“မုသာဝါဒသော်လည်းကောင်း” ဟု ကိုခင်လှိုင်က ပြောဆဲ “ရိုးဖြောင့်ခြင်းသော်လည်းကောင်း” ဟု ကြူကြူက ထောက်ပါသည်။

“သတ္တိသော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်သမျှကို လက်သင့်ခံခြင်းသော် လည်းကောင်း” ဟု ကျွန်မက နောက်ဆုံးပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သရဲခြောက်သလို ကြာရှည်ကြီး ခြောက်လို့နေသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ် ခြင်း၌ ဂနာမငြိမ်ဆုံးမှာ ကိုခင်လှိုင် သာဖြစ်ပါသည်။ ကိုခင်လှိုင်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် နံရံ၌ထောင်သော သူ့ချိုင်းထောက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကြူကြူ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ဝေလည်လာ ပြီ။ ပထမဆုံးအကြိမ် အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်ကို သူကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းများတုန်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလာပါသည်။

ကျွန်မရဲ့မောင်က အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းချင်ဟန်ဖြင့် “ကိုခင် လှိုင် ခင်ဗျားကို ကောလိပ်မှာ စာပြဖို့ခေါ်တယ်ဆို” ဟု ဗြန်းခနဲ မေး လိုက်သည်။

“ခေါ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မပြချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြူကြူက စိတ်အားထက်သန်စွာစောင့်ဆဲ ကိုခင်လှိုင်သည် ဟိုယောင် သည်ယောင် လုပ်နေပြီးမှ

“နောက်ကျသွားပြီဗျ။ ကိုယ့်တပည့်တွေက ကိုယ့်ရှေ့ရောက်ကုန်ပြီ။ သူတို့လက်အောက် လုပ်ရမလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဟာ အဖြေမှန်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုလှိုင်” ဟု ကြူကြူက လွှတ်ခနဲပြောလျှင် ကျွန်မကလည်း “စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးတော့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ငြင်းတော့ မငြင်းလိုက်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ငြင်းလိုက်ပြီ”

“စကားစ ပြန်ကောက်ဖို့တော့ ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လားဗျာ”

“မသိဘူးလေ”

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်အကြာမှာ ကိုခင်မောင်ဆွေ၏ ဖခင်ကြီး ရုတ်တရက် လေဖြတ်၍ဆုံးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့သည် ဖဲဝိုင်းဝိုင်းကြပြန်ပါသည်။ တောင်ငူရောက်လာသော ကိုခင်မောင်ဆွေ ကိုယ်တိုင်လည်း ပထမတော့ တစ်ချက်နှစ်ချက်ငိုပြီး ဖဲဝင်ရိုက်ပါသည်။ ဖဲဝိုင်းမှာ ရယ်မော နောက်ပြောင်မြဲရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ကျောဘက် အိမ်ခေါင်းရင်းမှာတော့ အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော အန်ကယ်သည် မျက်နှာကို ပဝါပါးနှင့်ဖုံးကာ ပက်လက်ငြိမ်သက်လျက်နေသည်။

ဖဲဝိုင်း သုံးလေးဝိုင်း ဝိုင်းရာ ကိုခင်လှိုင်တို့လင်မယား၊ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှင့် ကိုခင်မောင်ဆွေတို့လင်မယားပါသောဝိုင်းမှာ မိတ်ဆွေ ကုန်သည်သူဌေးတွေပါသည်မို့ ကြေးအကြီးဆုံး ဝိုင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဘူကြီးဝိုင်းမို့ လူ ၈ ယောက်အစေ့ရှိပါသည်။ ကုလား ၁၂ ကောင်ထုတ်လိုက်ရာ တစ်ယောက်ငါးချပ်ဝေလျှင် အတိအကျဖြစ်သည်မို့ ဖဲမှားလို့ မရတော့ပါ။

“စပ်လို့ကိုမထိဘူး”

“ထိတော့ ထိပြီ”

“ဘူလေးကွ၊ ဘူကြီးကို နိုင်တယ်”

“အလယ်ပုံသိမ်းပြီး ဖြတ်ထားတာကို”

“ဝမ်းရောင်း မဖွန်းဒါးဘဲကွ”

“နောက် နှစ်ခါဆက်ပြီး ဒိုင်ကိုနိုင်တယ်လေ”

ကျွန်မတို့လင်မယားနှင့် ကိုခင်မောင်ဆွေလင်မယားမှာ နည်းနည်းပါးပါး ရှုံးလိုက်၊ နည်းနည်းပါးပါးနိုင်လိုက်နှင့် အမှတ်တရမရှိလှပါ။ သို့သော် ခုမှတွေ့ဖူးသော အင်မတန်ကစားပျော်သည့် စိတ်သဘောရှိသော ကိုရီခေါ် ကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် ကိုခင်လှိုင်တို့ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်လာပါသည်။ ကိုခင်လှိုင်သည် အကြီးအကျယ်ရှုံးကာ စောစောက ကြူကြူနိုင်ထားသည့် ငွေတစ်ထောင်ကျော်လောက်ကိုပင် လှမ်းတောင်းနေရပါသည်။

“ဖဲစီးတယ်ကွ” ဟု ကိုခင်လှိုင်က အော်ရုံမက တစ်ချက်ဆဲလိုက်ပါသေး၏။

အကြောင်းမှာ ကိုခင်လှိုင်တွဲရလျှင် ကိုရီက လပ်ရပါသည်။ ကိုခင်လှိုင် လပ်ရလျှင် ကိုရီက ကိုးရပါသည်။ ကိုခင်လှိုင် စပ်မထိလျှင် ကိုရီက တစ်ပေါက်နှင့် စားသေးသည်။ ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ကိုခင်လှိုင်တွင် ငွေရှိသမျှ ပြောင်ရုံမက ကြွေးရှစ်ထောင်ခန့် တင်လေပြီ။

ထိုခဏ၌ ကျွန်မဘေးရှိ ကြူကြူသည် သူ့လက်ထဲရှိ ဖဲ ၅ တစ်ချပ်ကို ဖျတ်ခနဲလှန်ချလိုက်ရာ လပ်ပေါ်သည်မို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာသော်လည်း ကိုခင်လှိုင် ဒိုင်လှည့်မို့ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာရသလား မပြောတတ်ပါပြီ။ အလယ်ဘက်မှာ ကိုခင်လှိုင်ငွေတစ်ရာသာ ထည့်ထားကာ ကြူကြူက တစ်ရာငါးဆယ်ထိုးထားသည်။ ကိုခင်လှိုင် ဒိုင်ပြုတ်ဦးမည်လားမသိ။

“ဒိုင်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ထိသလား ... ထိသလား”

“ဟာ ... ထိတာပေါ့၊ မနည်းဘူး တွဲဗျ”

“ထင်တယ်” ဟုဆိုကာ ကြူကြူသည် ငွေတစ်ရာငါးဆယ်ကို အလယ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်လေရာ ကျွန်မသည် ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီး မှ ဘာမျှမဖြစ်သလိုနေသော ကြူကြူ့မျက်နှာကို မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်လှည့်မှာ ကြူကြူသည် ၂၅၀ ထိုးကာ ကိုးရသော်လည်း တင်လိုက်ပြန်သေးသည်။ ကိုခင်လှိုင်က လပ်မျှရှိသည်မို့ တစ်ဝိုင်းလုံးလိုလို တင်ရပါသည်။

ထိုအခါ အလယ်ပုံသည် တစ်ထောင့်ငါးရာကျော်လေပြီ။ ကိုခင် လှိုင်က ဝါနင်မခေါ်ပါ။ ဆက်ကစားမည်ဆိုသည်။ ငွေများများလိုချင် သူ ငွေများများတင်လိုက်ရသူတို့သည် ကံစမ်း၍ ပြန်ထိုးယူမည်ကြံကာ ငွေစက္ကူများကို ဆလျက်ရှိလေပြီ။

ထိုအလှည့်မှစ၍ ကိုခင်လှိုင်သည် ဆက်တိုက်ပင် ဘူကြီး ဘူ ကလေးနှင့် ကိုးမှအောက်သို့မဆင်း၊ စောစောက အကြိတ်အနယ်ဖြစ် သော ကိုရိက ပြောင်းပြန်ဖဲကျကာ တစ်လုံးငယ်နှင့်ချည်း ပေးလိုက်ရ လေရာ ထိုအလှည့်အပြီးတွင် ကိုခင်လှိုင်၏ ကြွေး ရှစ်ထောင်ကျရုံမက လေးငါးရာပင် နိုင်ဦးမည်လို့ ထင်ရလေသည်။

ကြူကြူသည် တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားနှင့် ကုလားထိုင်မှ ထပါသည်။

“မောပြီ အိပ်ဦးမယ်၊ မနက်ကျ ရုံးလည်းတက်ရဦးမယ်” ဟု ပြောခဲ့ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ သွားလှဲ ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဆက်လက်ကစားရင်း မိုးလင်းကြ၏။ ကြူကြူကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လျှင် သူကလေးသည် အသက်မရှိ တော့သော အန်ကယ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ငေးမော လျက်နေသည်ကို တွေ့ရကာ ကျွန်မ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရ၏။ ကျွန်မရဲ့မောင်ကလည်း တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်မရဲ့မျက်လုံး များကို မေးမြန်းပါသေးသည်။ ကိုခင်လှိုင်ကမူ ခေါင်းမာ ဇွဲကြီးစွာ အော်ဟစ်ကစားဆဲ ဖြစ်လေသည်။

မိုးလင်းသော် သူတို့လင်မယားကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သေး ၏။ ကိုခင်လှိုင်က တစ်ထောင်ခန့် ရှုံးလေသည်။

“သူစိမ်းတွေမို့ ချက်ချင်းပြန်ဆပ်ချင်တယ်” ဟု သူပြောရာ ကြူကြူက သည်တစ်ခါတော့ တမင်ကြီးစားရမှန်း သိသာသော အသံ မာမာဖြင့် “ရှာလို့ရပါတယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့ညမှာ ဖဲဝိုင်း၌ ကြူကြူကို မမြင်ပါ။
“ကြူကြူလား သံရုံးက ဘာပွဲလဲမသိပါဘူး သွားတယ်၊ ပြီးရင်

ဒီကိုတန်းလာလိမ့်မယ်” ဟု ကိုခင်လှိုင်က ပြောသည်။

ထိုညလည်း မိုးလင်းပြန်သည်။ တစ်ညလုံး ကြူကြူပေါ်မလာပါ။ မောင်သည် ကိုခင်လှိုင်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး မျက်စောင်းထိုးလျက် ကြည့်နေပါသည်။ မသာချမည့်နေ့ကို မသာပို့နိုင်အောင် မရအရ အိပ်ဦးမှဟု လူအားလုံး တိုင်ပင်ကြပါသည်။ ကိုခင်လှိုင် အနည်းငယ်နိုင်ပြီး အိမ်ပြန်သည်ကို လိုက်ပို့ရသည်။ ကြူကြူက တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးပေမဲ့ မျက်နှာမှာ ခြယ်လှယ်ထားကာ နှုတ်ခမ်း ပါးဆိုးဆေးများ မဖျက်ရသေးပါ။ ဆံပင်လည်း အနည်းငယ်ပွေသည်။ ဆံညှပ်ဆံထိုးများ မဖြုတ်ရသေးပါ။

“ကြူလည်း ခုပဲရောက်တယ်” ဟု ဆီးပြောလိုက်သေးသည်။

ဗြဲန်းခနဲပင် သူတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။ ကျွန်မနှင့် မောင်သည် သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ခဏမျှ ကြောင်နေပါသေးသည်။

“မင်း ဒီကောင်နဲ့ တစ်ညလုံးကနေတာပေါ့လေ” ဟု ကိုခင်လှိုင်က ပြောလျှင် “မကလို့ဖြစ်မလား။ ကိုကိုလှိုင် ဖဲကြွေးဆပ်တဲ့ ငွေတစ်ထောင်က သူ့ဆီက ချေးလာတာပဲ” ဟု ကြူကြူက ပြောချလိုက်သည်။

“ငွေတစ်ထောင်အတွက် မပူပါနဲ့လေ။ ကြူကြူ တစ်လ သုံးရာလောက် လခထဲက ဆပ်သွားရင် သုံးလပေါ့” ဟု ကြူကြူက ချက်ချင်း ပြန်၍ဖြေသည်။

ကိုခင်လှိုင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်ပစ်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘယ်သူမျှမကြည့်ဘဲ နေပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို ကြာတော့သည်မခံနိုင်သလို “မူးလိုက်တာ” ဟု သူ စတင်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ ဟိုတုန်းက ဘယ်တော့မျှ ပျောက်ကွယ်မယ် မထင်ရသည့် လူငယ်လို ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်ဟန် ပေါ်လာလေ၏။ သူ့ကို တကယ်တော့ အားလုံးက သနားကြစေချင်သည့်သဘောလည်း သူ့အသံမှာ ပေါ်နေ၏။ သို့သော် သူမော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြူကြူ၊ ကျွန်မနှင့် မောင်တို့ရဲ့ မျက်နှာမှာ သနားကြင်နာခြင်းဆိုတာ သူမြင်မည် မဟုတ်ပါ။

ပထမဆုံး ကြူကြူက မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ကြူကြူ၊ မျက်နှာမှာ ပထမ ဆုံးမြင်ဖူးသော မဲ့ပြုံးလည်းဖြစ်သေးသည်။ တစ်ခုခု ပြောမည်လုပ်ပြီး သူကလေး ထိန်းချုပ်လိုက်ပါသည်။

မောင်က “ခင်ဗျား သိပ်မတရားတာပဲ” ဟု စကားစတင်ဆဲ ကျွန်မကဖြတ်၍ အသံကို အေးငြိမ်းနိုင်သမျှ အေးငြိမ်းအောင်ကြိုးစားကာ “ကိုခင်လှိုင် .. ကောလိပ်ကို ကျွန်မနဲ့ တူတူရောက်တယ်မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကိုခင်လှိုင်က နားမလည်ဟန်နှင့်

“ဒါပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက နင် စာသိပ်တော်တာ မှတ်မိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း မဆိုးပါဘူး” ဟု သူ့စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့မဟုတ် သူ့ကြိုးစားချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ပြီးတော့ ရှင် ပေါင်တစ်ဖက်လည်း မပြတ်သေးဘူး”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းပြန်လာကာ အသံဗလံထက် ကျယ်လောင်၍ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။

မောင်က ကျွန်မ၏ စကားကိုနင်းကာ “ဘာဖြစ်လို့ပြတ်တာလဲ လို့တော့ မမေးတော့ဘူးဗျာ။ သိလည်း မသိချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပေါင်ပြတ်သွားတော့ ခင်ဗျားဘဝ ဆုံးပြီလို့ ထင်မှာပဲထင်တယ်”

ကိုခင်လှိုင်သည် မျက်ရည်များလည်လာပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပေါင်ပြတ်လို့ ခင်ဗျားဘဝဆုံးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝဆုံးပြီလို့ ခင်ဗျားထင်တဲ့အသိမှာသာ တကယ်ဆုံးတာပါ။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ... ခြေလက်အင်္ဂါလေးဖက်မှာ တစ်ဖက်ပြတ်တော့ လေးပုံတစ်ပုံသာ ဆုံးတာပဲ။ လေးပုံသုံးပုံ ကျန်သေးတာပဲ။ ခေါင်းကျန်သေးတယ်၊ မိုက်ကျန်သေးတယ်၊ ခင်ဗျား စားလည်းစားနိုင်၊ မယားနဲ့လည်း အိပ်နိုင်ရုံမက ဖဲတောင် မိုးလင်းအောင် ရိုက်နိုင်သေးတာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မကလည်း ရက်စက်စွာပင် ရှေ့တိုး၍ ကျွန်မ ပြောချင်တာရှိသည်ကို ပြောလိုက်သေး၏။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် သနားပြီးချည်းလည်း အချိန်မကုန်နဲ့ဦးလေ။

ရှင်ကချည်းပဲ အစောင့်ရှောက် ခံမနေချင်နဲ့ဦး။ လောလောဆယ်မှာ ကြူကြူကိုသာ သနားရမယ်၊ ကြူကြူကိုသာ စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ရှင်မှာရှိတဲ့ ခြေတစ်ဖက်နဲ့ပဲ မားမားရပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား။ ပြီးတော့ ကြူကြူလောက် သစ္စာရှိတဲ့မိန်းကလေးကို ရှင် ရှာပါ။ သစ္စာဆိုတာ ခန္ဓာရုပ်နဲ့တင် တွက်လို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကို ကူချင်လို့ ဖဲဝိုင်းမှာ ကြူကြူညစ်တာ ကျွန်မ တွေ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကြူကြူ အန္တရာယ်များလာပြီ။ သူ့ကို ရှင် စောင့်ရှောက်ဖို့လိုလာပြီဆိုတာ ကျွန်မ သတိရလိုက်တယ်။ ရှင်ကတော့ သိမှသိရဲ့လား။ ကြူကြူ ရှင်ကို သစ္စာရှိပုံဟာ လမ်းဆုံးရောက်ပြီ။ လမ်းခွဲနဲ့တွေ့တော့မယ်ဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လား။”

ကျွန်မတို့သည် သည်လိုဆုံးမဩဝါဒတွေကို နားထောင်ချင်သူ များလည်း မဟုတ်ပါ။ ပြောချင်သူများလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လည်း မရှောင်သာတဲ့အခါကို သည်တစ်ခါ ကြုံရပါပြီ။

ထိုညမှာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းဆိုက်၍ငိုကြသည် ထင်သည်။ အားရစဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်ရည်များပင်ဟု ဆိုပါရ စေ။ ကျွန်မတို့သည် ကျေနပ်အားရနေတာတော့ အမှန်ပင်။ နောက် တစ်ခေါက် တွေ့ကြလျှင်တော့ ကိုခင်လှိုင်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ အလုပ်ဝင်လျက်ရှိလေပြီ။ အိမ်နှင့်အနီးကလေးမို့ အညောင်းပြေ အညာ ပြေပင် လမ်းလျှောက်လို့သွားသည်တဲ့။

“အဓိပတိလမ်းကြီးမှာဗျာ မိုးအေးအေးနဲ့မို့ လျှောက်ကောင်း ကောင်းနဲ့လျှောက်တာ မျက်စိကလည်း သစ်ပင် ကောင်းကင်ပဲ ကြည့် နေမိလို့ ငန်းမြွေကြီးဖြတ်လာတာ မမြင်မိဘူးဗျို့။ နည်းတဲ့မြွေကြီး မဟုတ်ဘူး။ တရူးရူးနဲ့လာလိုက်တာ အနားရောက်မှ တော့တွေ့တာမို့ မလွဲသာဘူး ချိုင်းထောက်နဲ့ ရိုက်သတ်လိုက်ရတယ်။ ငရဲတော့ကြီး သွားမှာပဲ” ဟု ကိုခင်လှိုင်က ပြောပြသေးသည်။ ။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း

ဂျိုကာမပါဘဲ တုတ်စားခြင်း

တုတ်အောက်က အိမ်မှာ ဘောက်ထော်က လာကစားသော ဆရာဝန်မ၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်မသည် သူ့ရုပ်ရည်နှင့် လိုက်လျောကာ စိတ်ညစ်ထပ်ထပ်ရှိသည်။ သူသည် ဖဲကစားလျှင် အမြဲတမ်း ဒေါင်းပြီး အမြဲတမ်းပင် တုတ်စားနေချင်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ သူများဒေါင်းလျှင်၊ တုတ်စားလျှင် မကျေချမ်းနိုင်၊ ဝန်တိုပွားပြီး သူက ဒေါင်းရ တုတ်စားရလျှင် “ကိုင်း ... မှတ်ကရောဟဲ့” ဟု ရန်လိုသော သဘောကို ထားမြဲခြင်းသာတည်း။

တုတ်ကိုကြည့်သော် ကိုးကျပ်ခွဲလောက် ရှိချေပြီ။ တုတ်ကို ရေ

လည်းမရေကောင်း၊ ရေလျှင် တုတ်စားသွားတတ်သည်ဟူ၏။ ယခု တုတ်အိမ်ရှင် ကျောင်းဆရာမ ငယ်ငယ်ချောချော အပျိုမကမူ သူတကာ ကန့်ကွက်သည့်ကြားက တုတ်ကို ရေတတ်၏။ နဂိုက ပြုံးရွှင်လေ့ရှိ သော မျက်နှာကလေးသည် ဖဲကိုကိုင်ကာ စီပြီးသည်နှင့် ပိုမိုပြုံးရွှင်ကာ ပဝင်းလို့ လမင်းသို့ဖြစ်လာလေရာ ဘောက်ထော်က ဆရာဝန်မသည် တကယ့်ကို ငိုချင်လာလေ၏။ ဒီတုတ်လည်း ဒင်းပဲစားဦးမည်ထင် သည်။

ဆရာဝန်မသည် သည်တုတ်ကို သူသာစားလို၍ ဘယ်သူစား သည်ကိုမှ မသဒ္ဓါ၊ အထူးသဖြင့် တုတ်ကြီးကြီးစားနေကျ ကျောင်း ဆရာမကို မသဒ္ဓါချေ။ ဘာကြောင့်လဲမသိ၊ သူ့ကို မနှစ်မြို့ အလွန်ဖြစ် သည်။ ရုပ်ကလေးလည်း လှပါ၏။ နှုတ်လည်း ပြေပြစ်၏။ စိတ် လည်း ဖြူပါပေ၏။ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနှင့် ကလေးမအရွယ် လွန်စပေ မည့် တည်တည်ခန့်ခန့် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်ပင် နားမလည်သော လူကြီးစကားများကို ပြောတတ်သည်။ မကြားဖူးသော နာမည်များကို ကိုးကားတတ်သည်။ ကျောင်းဆရာမလုပ်တာ ကြာပြီထင်သည်။ လူ့ဘဝမှာ ကံအကြောင်းလှသူတစ်ယောက်ပေပဲ။

ယခုလည်းကြည့်လေ။ သူ့ဖဲကောင်းပြန်ပြီ။ ဧကန္တ တစ်တွဲနှင့် ဂျိကာတည်း။ တစ်ချိန်လုံး သူချည်းလိုလိုလည်း ဒေါင်းသေး၏။ တုတ် ကြီးပြီဆိုလျှင်လည်း စားသေး၏။ စောစောကများ ဘစ်ဂရမ်းတစ်ခါ၊ ပလိန်းဒေါင်းတစ်ခါရသေး၏။ သည့်လောက် သူများတကာအိမ် ဖဲတက်လွန်းတော့ မတရားပြီဘူးရယ်လို့ ဖဲနတ်ကို ငြူစုပြီး သည်လို ငြူစုလိုများ ငါ့ဖဲညံ့သထက် ညံ့လေသလားဟု ထင်မှန်းလန့်ဖျပ်ဖြစ်ပြန် သေးသည်။

ကိုယ့်ဖဲများကြည့်လိုက်လျှင် တကယ့်ကိုငိုချင်စရာတည်း။ တစ်နေ့လုံးကစားနေစဉ်အတွင်း သုံးလေးခါပဲ ဒေါင်းသေးသည်။ ပြီးတော့ အချပ်ကြီးလည်းမိသည်။ ကျပ်တန်ကလေးတွေ ကုန်လို့ ငါးကျပ်တန်ထုတ်၊ ငါးကျပ်တန်ကုန်တော့ ဆယ်တန်ထုတ်နှင့် တတိ တတိကုန်သည်မှာ ရှစ်ဆယ်ကျော်လေပြီ။ ဘယ်လိုမိုက်ပြီးများ

တစ်ချပ်တစ်မတ် ဝိုင်းထိုင်မိပါလိမ့်။ ဆယ်ပြားကြေး ကစားနေ ကောင်း သာနှင့် တစ်ချပ်တစ်မတ် လုပ်ပါဆိုတာလည်း သည်ကျောင်းဆရာမပဲ စတာထင်သည်။ သူက စအားရှိမပေါ့။ သူက နိုင်နေကျကို။ ဖဲကံလိုက် နေတာကို။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမကိုက ကြည့်ပါလား။ သူ့ဖဲသူ ကျေနပ်နေလိုက်တာ။

ကိုယ့်ဖဲလား၊ ကိုယ့်ဖဲကတော့ ဆယ်ချပ်မှာ တစ်ပြူးတိတိပါ၏။ နှစ် နှစ်ချပ်တည်း။ သုံးတစ်ချပ်ပါတာနှင့်တောင် ကပ်ထားစရာ အပွင့် က မတူလေတော့ ဒီသုံးကိုပဲ လွတ်ပစ်ရပေမည်။ ဒီတစ်ပြူးမပါရင် လည်း ကောင်းလေသား။ ဖဲဖျက်ရမည်။ ဒါတောင် နိုင်နေကျ စားဖားမ က ဂျိုကာနှင့်ကပ်လို့ရလျှင် ဖဲမဖျက်စကောင်းလို့ ကန့်ကွက်မှာပဲ။ သူ့ဖဲက ကောင်းတတ်တော့ ဘယ်ဖျက်ချင်မလဲ။

“ဖဲက စီဖို့မလိုဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မှတ်ချက်မချ။

“တပြူးတိတိ ပါတယ်” ဟု ပြောပြန်ပြီ။ “ပြ ကစားရမယ်” ဟု ညည်းလိုက်ကာ နှစ် နှစ်ချပ်ကို အသာဖယ်၍ “ဟောဒါပဲ” ဟု ဖြန့်ချပြလိုက်၏။ ပြသာပြရသည်။ သူများများ ကိုယ့်ဖဲမှတ်မိသွား မလား။

ဘယ်သူကမှ သူ့ဖဲကိုမကြည့်ဘဲ အားနာပါးနာသာ ပြုံးကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသောအသံကို ပြုကြသော် ဆရာဝန်မသည် အားနည်း နည်းရှိလာပြီး ကိုယ့်လက်အောက်အိမ်ဖြစ်သော မေမေကြီးကို ဖဲများ ထိုးပြကာ “ကြည့်ပါဦး ... ဒီဖဲမျိုး မြင်ဖူးရဲ့လား” စသည်ဖြင့် မြည်တွန် တောက်တီးပြန်သည်။

“အမယ်လေးတော် ... ညည့်ဖဲ မကြည့်အားပါဘူး။ ကျုပ်ဖဲ တောင် ကျုပ် မနည်းကြည့်ရတာ မျက်စိမှုန်လို့” ဟု မေမေကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ငေါက်တီးငေါက်တောက် ပြော၏။

“ညည်း ဖဲဒီလောက်ဆိုးရင် ကျုပ်တော့ သေဖို့သာပြင်ဟဲ့ ... အတွဲမြန်မြန်ရပါစေ။ မအုပ်ကြီး အတွဲမြန်မြန်ရပါစေ” စသည်ဖြင့် အပြစ်တင် ပြန်ချေသေးသည်။

ဆရာဝန်မသည် မျက်နှာညှိုးသွားပြီး သူ့ဖဲကို ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ကြည့်လေ၏။ ခိခနဲရယ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသော်လည်း မော့ မကြည့်ချေ။ အားကိုးစရာ လင်သည်လည်း ဖဲဝိုင်းမှာမပါ။ ခါတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်မှာထိုင်ကာ ရင်းပြန်အိမ်ပြု၍ ကစားရလျှင် ဘာဖဲ ကောက်သလဲကြည့်ကာ သူ့ဖဲပေါ် ဘောစရာ နှစ်ချပ်အားကိုးနှင့် ကစား နိုင်မယ် “နှစ်ချပ် နှစ်ချပ်” လို့ ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်လျှင် သူ့ဖဲချပေး ပါက ဟောခနဲ နှစ်ချပ်တွဲ ဘော၍ အားရပါးရ ဒေါင်းလိုက်နိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ လင်သည်က ထူလွန်းလို့ ကိုယ့်ဖဲတောင် မမြင့် တမြင်ကလေးပြကာ “နှစ်ချပ်နော်၊ နှစ်ချပ်နော် ... ချပေးကြပါ။ ချပေး ကြပါ။ နို့မဟုတ်ရင် တုတ်ပေးရလိမ့်မယ်” စသဖြင့် ဆွယ်အော်ရ၏။ ဒါနှင့်တောင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဘုရားအလောင်းစိတ်ပေါက်ပြီး ချမပေးဘဲ တစ်သမတ်တည်း ကစားနေလျှင် ပြီးပါရော။ ဘောဖဲနှစ်ချပ် ကန့်လန့်နှင့် တည့်ဖဲလာလို့တောင် မကောက်နိုင်။ ဂျီကာတက်လို့မှ ဘောစရာဖဲ လိုနေတတ်လေ၏။

အင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မညစ်ဘူး။ ဟော ဂျီကာတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်တက်မယ်။ ဖဲပူးလာမယ်။ အတွဲရလာမယ်ဆို ဒေါင်းနိုင် သေးတာပဲ။ အနည်းဆုံး တုတ်မပေးရအောင် တုတ်အောက်ကနေ ကောက်ကပ်မှပဲဖြစ်မယ်။ ကောက်ကပ်မဟေ့ဟု ကြိုးဝါး၏။ ပြီးတော့ အိမ်အောက်ကို မထိန်းဘူး။ ဒေါင်းပစေ။

“စိတ်တော့ မဆိုးကြနဲ့နော်။ ဖဲက ကောက်ကပ်ရမယ့်ဖဲပဲ” ဟု ကြေညာသေး၏။

သို့လျှင် ဆရာမဝန်မသည် နဂိုက ခြောက်တစ်ချပ်ရှိသည်နှင့် တုတ်အိမ်က ပစ်လိုက်သော ခြောက်ကို ကောက်ကပ်လိုက်ရာ အထုပ် ထဲက ခြောက်တစ်ချပ် ထပ်ရနေပြီး တစ်တွဲရသော် သူတကာအိမ်က တစ်တွဲနှစ်တွဲကျပြီးပြီတည်း။ တုတ်အိမ်က “သုံးချပ်” ဟုပင် ခေါ်ချေပြီ။ ဆရာဝန်မသည် မျက်စိပျက်ပျက် မျက်နှာပျက်ပျက် ရှိ၏။ တုတ်ထိန်း သည့်အိမ်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ကြိမ်းမောင်းရင်းက ဘောဖဲတစ်ချပ် ဆက်လိုက်ရ၏။ ဂျီကာတစ်ကောင်ဆွဲ၍ တက်သေးသော်လည်း ဝေပါ

နှစ် နှစ်ချပ်က အတွဲများရလေမလားဟု မချဘဲ ဂျိုကာနှုမ္မာနေလေရာ တုတ်အိမ်က ဒေါင်းပြီး တုတ်စားသွားသော် ခြောက်ချပ်ဖိုးပေးရလေ သည်။

ကြည့်စမ်း၊ ခြောက်မတ်ကယ် ဒေါင်းကြေးက ငါးမူးရယ် ၂ ကျပ်အတိပဲ။ တုတ်က ၉ ကျပ်နဲ့ သုံးမတ်၊ ၁၁ ကျပ်နဲ့ သုံးမတ်ပေးရ မယ်။ အမယ်လေး ဘုရားရေ မနည်းပါလား။ မဂိုလမ်းက ဈေးဆိုင် နောက်ဘက်အခန်းကျဉ်းကလေးတွေထဲမှာ လူနာစောင့်နေရကောင်း သား။ စောင့်နေပြန်လည်း အကျိုးမထူး။ လူနာစိတ်နိုးစောင့်နေတာမျိုး မရှိ။ သူသည် ကျော်ကြားသော ဆရာဝန်မ မဟုတ်။ ကျောင်းသူဘဝ ကလည်း ခပ်ချာချာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။ ဆရာဝန်ဖြစ်လာတော့ လည်း ခပ်ချာချာ၊ ဖဲရိုက်ရာမှာတောင် ချာချင်တိုင်း ချာရကား “ဉာဏ် တွေလည်း တုံးကုန်ပြီ။ ဖဲမနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောနေရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးများ ဆူနေမလား မသိဘူး။ တစ်နေကုန်ရော၊ အိမ် မှာလည်း သမီးလေးနှစ်ယောက်က ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး” စသည်ဖြင့် ဖဲမှအပဖြစ်သောကိစ္စကို ယခုမှသတိရလာလေ၏။ နှုတ်မှ ထုတ်ပြောလေ၏။ ဆရာမဝန်၏လက်များ အနည်းငယ်တုန်ကာ အသံ ကလည်း မူတယ်မမှန်ချေ။ စုစုပေါင်းအရုံးမှာ တစ်ရာမှာ သုံးလေးကျပ် လျော့လောက်ပဲရှိသည်။ မနည်းဘူးပေါ့။ ဆေးထိုးခလေးတွေ ငါးကျပ် စီ လီစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေး။ လင်သည်က အရာရှိကြီးပေမို့ တော်တော့ သည်။

သို့သော် မိမိ တယ်မေတ္တာမရှိသူ ကျောင်းဆရာမလေးကပဲ သည်နောက်ဆုံးတုတ်ကို စားသွားတာ တယ်မသဒ္ဒါလေရကား ဆရာ ဝန်သည် မေ့လျော့တတ်ဟန်နှင့် စကားရော ဖောရောပြောကာ ငါးမူး လျှော့၍ ၁၁ ကျပ် တစ်မတ်သာပေးလိုက်၏။ မျက်စိကို စွေကြည့်သော် ကျောင်းဆရာမသည် ခါတိုင်းလိုပင် မရေတွက်ဘဲ သိမ်းယူလိုက် သည်။ သည်လောက်နိုင်နေတာ ငါးမူးတစ်မတ်တော့ အပျော့ပေါ့။ ဘယ်ဂရုစိုက်လိမ့်မတုံး။ ငါ့ပိုက်ဆံက သူ့အနိုင်ထဲမှာ တစ်ဝက်မကရှိ မယ်။ ပြင်းထန်သောဒေါသနှင့် အမုန်းထလာ၏။ မတရား ငွေလိမ်ခံ

ရသလိုထင်၏။ သည့်လောက်နိုင်လွန်းလျှင် နိုင်လွန်းသူက ယူဖို့မကောင်း၊ ပြန်ဝေငှခဲဖို့ ကောင်းသည်ထင်၏။ ဆရာဝန်မသည် ကျောင်းဆရာမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လို့မရ ရှိလေသည်။

(၂)

ဆရာဝန်မ၏ လက်အောက်အိမ်မှ မေမေကြီးကမူ တုတ်ပေး အားရှိသည်။ စောစောက လေးငါးဆယ်လောက် နိုင်ထားတာရှိသည်။ ဖဲနိုင်၍ အကြွေ၊ ကျပ်တန်စသည်မှ ငါးကျပ်တန် ဆယ်တန်ဖြစ်လျှင် အိတ်ထဲထည့်လျှင်ထည့်၊ မထည့်လျှင် စားပွဲခင်းအောက်လျှိုပြီး ဝှက် လှေ့ရှိရကား ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သူ့ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံပြောင်နေတာ သာ မြင်ရတတ်သည်။

မေမေကြီးက “ဟောတော့ ဒီလိုဆိုတော့ ဒီတုတ်ကို ကျုပ် မစား ရတော့ဘူးပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဖဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး ဝါးခနဲရယ်ကြ ၏။ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ပဲ ကြားဟန်မတူ၊ ခပ်ငိုငိုငိုနေသည်။

“ဟာ ... စောစောက မေမေကြီး တုတ်ကြီးတစ်တုတ်စားပြီးပြီပဲ။ စိပ်ပုတီးကြီးဆွဲ၊ ဖဲရိုက်ပြီး လောဘမကြီးပါနဲ့။ ခုလည်း နိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ နိုင်တာ တစ်ရာမကဘူး” ဟု မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် တုတ်ထိန်းသူက ပြောရာ ရယ်သံအနည်းငယ် ပါးသွား၏။

“တစ်ရာလား၊ အားကြီးကြီးနိုင်လိမ့်မယ်။ ဟောဒါက အနိုင်ပဲ။ အစိတ်လောက် နိုင်မယ်။ ကျုပ် ထုတ်ထားတာက သုံးကျပ်မတ်တင်း တော့”

“ထုတ်ထားတာက မနည်းပါလား”

“ကျုပ်ဖဲကလည်း ကောင်းတယ်။ ဒီတစ်လှည့်လွတ်ရင် တုတ် မစားဘူး။ ပြီးနေပြီ။ ဂျိကာတက်လာတာ”

တုတ်ပေးရသူတိုင်းပင် ယူကျုံးမရဖြစ်ရလေ၏။

“ဟော ... စောစောကတည်းက ငါးတစ်ချပ်ရှိလို့ လိုလိုမယ် မယ် ကောက်ထားတဲ့ လေးရှိတာ။ ဟော သုံးတို့ ခြောက်တို့တော့ မတက်ဘူး။ ဂျိကာတက်လာတယ်”

တုတ်ထိန်းအိမ်က အသံကျယ်လောင်ဆုံး ရယ်လေ၏။ “မေမေကြီးက လိုလိုမယ်မယ် ကောက်တာတောင် ဂျိုကာတက်သေးတယ်နော်။ အင်း ... ဒါနဲ့ တုတ်စားသွားပါ ရောဗျား ... ဟား ဟား”

“အောင်မယ် ... မင်း တုတ်ထိန်းညွှဲလို့ သိရဲ့လား။ ငါ ဒေါင်းနေပြီ”

ဟုတ်သည် သူ့ဖဲမှာ ဝေပါတော်တော်လှသတည်း။ တစ်တွဲပါသည်။ ဆွဲရင်း တစ်တွဲရသည်။ ကောက်ကပ်ထားသည့်အပြုမှ ဂျိုကာတက်၍ တစ်တွဲဖြစ်ပြန်သည်။ မဒေါင်းသည်မှာ ဆက်ဖဲကို လွတ်ပစ်သည့်အတွက်ကြောင့်တည်း။ တုတ်ထိန်းအိမ်က ဂျက်ကောက်သည်ကို မြင်ပါလျက် ဝေပါဂျက်ကို ပစ်လိုက်မိရာ ဆက်ဖဲရအောင် မနည်းဆွဲနေရလေသည်။ ကောက်ကပ်သည့်ဖဲကလည်း ပွင့်တူ ဂဏန်းစဉ်အတွဲမို့ အတွဲ ဖြစ်ရခက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ သက်သက်ကောက်ကပ်ခြင်းလို့ သူများ ဆိုမည်။

မေမေကြီးကတော့ သူလုပ်သမျှ သူ့ဘာသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ချည်းတည်း။ ဂျိုကာ တက်လာတယ်မဟုတ်လား။ သူသည် ဖဲအင်မတန်တက်လေ့ရှိသည်။ အထက်အိမ်ကိုလည်း အားမကိုး၊ အောက်အိမ်ကိုလည်း မထိန်း။ တစ်ခါတလေ ကောက်ထားသည့် ဖဲပေမည့် ဆက်ပေးတတ်၏။ တုတ်ထိန်းတာဝန်ကျပေမည့် အဒေါင်းကစားလေ့ရှိသည်။ ဖဲကစားရာမှာ စိတ်အလိုရှိသလို ကစားလေသည်။ သို့နှင့်လည်း ဘယ်တော့မှမရှုံး၊ ဘယ်သူမှ ဘယ်လိုမှ နိုင်နင်းလို့ မရအောင် ဖဲထတတ်သေးသည်။ “တို့က ဘယ်သူမှ အားမကိုးဘူး။ အပိုအားကိုးတာဟေ့” ဟု ကြေညာကစား၏။ ဖဲခေါ်တယ်ဆိုတာလည်းမရှိ၊ အောက်အိမ်က ခေါ်ဖဲကိုပေးရမှန်းမသိ၊ ထင်သလိုလုပ်သည့်ကြားက ယှဉ်နိုင်နိုင်သူမရှိသော ဖဲပိုလ်ကြီးအဖြစ်သို့ ခဏခဏ ရောက်သည်။ လွန်ခဲ့သော စနေပတ်ကဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီက အထက်အိမ် အောက်အိမ်တိုင်ပင်ကာ ဖဲပေး၍ကစားတာတောင် မေမေကြီးကို မနှိမ်နိုင်ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မေမေကြီးသည် နိုင်မှထပြန်ကာ ရှုံးနေသေးလျှင်

ဟိုလူ သည်လူကို အတင်းလိုက်ခေါ်ကာ ကစားတတ်လေသည်။

“မေမေကြီး ကစားလာတာ အံ့ခွနေပြီ ဟုတ်လား၊ အသက်ဘယ် လောက်ရှိပဲတုံး” စသည်ဖြင့် နောက်ပြောင်လာလျှင်မူ မေမေကြီးသည် ခပ်အေးအေးပင် ပြောမည်။

“မေမေကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ဖဲကစားတတ်တာ။ နဂိုက သူများ ဖဲရိုက်တာမြင်ရင် တယ်မုန်းတယ်။ ချွေးမက ဖဲကစား တတ်တာကို မေမေကြီးက ဆူလို့ ပူလို့ မပြီးဘူး”

“ဟော ... ခုတော့”

“ခုတော့ ချွေးမက ကလေးတွေများလို့၊ ကလေးတွေ ဆင်းရဲမစိုး လို့တဲ့ မကစားတော့ဘူး။ ကြီးကြီးကပဲ ဖဲမကိုင်ရရင် ဟောဒီလက်တွေ က (လက်ချောင်းကလေးများကို ဖြန့်ကစားရင်း) မနေတတ်တော့ဘူး ကွယ်”

(၃)

မေမေကြီးလက်အောက်ကအိမ်မှာ တရားမဝန်ထောက်ကလေး ထိုင်သည်။ သူသာလျှင် တကယ့်အလောင်းအစား ဝါသနာပါသူဖြစ် သည်။ လောင်းကစားရမည်ဆိုလျှင် သူ့စိတ်သူ ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ နိုင်သည် ရှုံးသည် ပဓာနမဟုတ်။ နိုင်ပြန်တော့လည်း နိုင်လို့ ကစားရသည်၊ ရှုံးပြန်တော့လည်း ရှုံးလို့ မဲလိုက်ရသည်။ ဖဲဝိုင်း သိမ်းလျှင် သူ ဝမ်းအနည်းဆုံး၊ မိုးလင်းရမည်ဆိုလျှင် သူ့ကို မျက်စ ပစ်ပြဖို့ မလို။ နောက်ဆုံး ဖဲဝိုင်းပြီးပြီဆိုလျှင် သူ့၌ ခြူးတစ်ပြားမှ ကပ်လေ့မရှိတော့ချေ။ သူ့၌ သူတစ်ပါး၏ပိုက်ဆံကိုလည်း လိုချင် တပ်မက်လေ့မရှိ။ နိုင်နေပြီဆိုလျှင် ပစ္စလက်ခတ်လုပ်တတ်၏။ အောက်အိမ်ကို ဖဲချပေးတတ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ဖဲသည် အမြဲပင်ညံ့လေ့ ရှိကာ သူက ဖဲကိုလည်း ကိုင်နေတတ်သောကြောင့် နိုင်ခဲလှလေသည်။

ပိုကာဝိုင်းမှာ ရှုံးတာလောက်တော့ သူက အပျော့တည်း။ တကယ်စင်စစ် သူသည် ပိုကာကို တယ်ဝါသနာမပါလှ။ အချိန်ကုန် သည်ထင်၏။ သူသည် အဖိုးတန်လှသော အချိန်ကို ရခိုင်များ ကစား

တတ်သော အမေရိကန်ပိုကာခေါ် တစ်ချပ်မှောက်ကစားနည်း။ ၂၁ ပေါက်ဆွဲနည်း။ ကိုးမီးရိုက်နည်းမျိုးမှာမှ သုံးချင်၏။ ထိုဝိုင်းမျိုးများမှာ သူ့လခ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ကို နာရီဝက်လောက်နှင့် ရှုံးပစ်နိုင်၏။ ပြီးတော့ သူသည် လူပျိုကိုယ်မို့ အမေအိမ်မှာ ထမင်းစားနေနိုင်ကာ လခထပ်မထုတ်မီ ချွေချွေတာတာ နေရသည်။ သူ့၌ တခြား ဖြုန်းသုံး စရာ နေရာတော့မရှိ။ အရက်လည်း မကြိုက်လှ။ မိန်းမလည်း မလိုက် လှ။

တစ်ခုသာရှိသည်။ သူသည် သည်အိမ်မှာ ပိုကာဝိုင်းကို အမြဲ လာနေချင်သည်။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ ကျောင်းဆရာမချောချော ကို သူချစ်ချင်သည်။ ရင်းပြန်အိမ် မကြာခင်ဖြစ်ရမယ်လေဟူသော အတွေးနှင့် နှစ်သိမ့်ကာနေ၏။ ဆရာမကလေးနိုင်လျှင် သူ ဝမ်းသာ ၏။

ခုနစ်ဆရာမ တုတ်စားသည်မှာလည်း သူက ထောင်ဖဲကို သွား ဆက်လိုက်သောကြောင့်ပင်။ ဆရာမ ဖဲထောင်ကာ အတွဲချတတ်သည် ကို သူက စောင့်ကြည့်ကြည့်တတ်သူမို့ သိမှတ်ရသည်။ သည်တုတ်ကို ဆရာမသာ စားစေချင်သဖြင့် ဆရာမ ချထားသော ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်အတွဲမှာ ရှစ်သွားဆက်လိုက်၏။ အဲသည်အချိန်၌ ဆရာမသည် ဆက်ဖဲ တစ်ချပ် အပြင်းအထန်လိုနေသည်ကို သူ မှန်းဆမိလေသည်။ လေးချပ်ကိုင်ကာ နှစ်ခါ သုံးခါဆွဲနေသည်ကို မြင်သည်မဟုတ်လား။

ဆရာမ တုတ်စားသွားလျှင် သူသည် ဝမ်းသာအားရ တုတ်ဖိုး ပေးလိုက်ကာ ရယ်မောနေမိရာ လူရည်လည်သူ ယောက်ျားချင်းမို့ ရိပ်မိသူ တုတ်ထိန်းက “ဘယ့်နှယ် ဝန်ထောက်ကလေးရဲ့၊ တုတ်ပေး ရတာလည်း ဝမ်းမနည်းပါဘဲကလား” ဟု မျက်စိတစ်ဖက် မှေးကာ နှာသံကလေးနှင့် ပြောလေ၏။

ဝန်ထောက်ကလေးသည် မျက်နှာ အနည်းငယ်နီကာ “တုတ်မြန် မြန်ပြတ်ရင် အေးတာပေါ့ဗျ။ အိမ်စောစောပြန်ရတာပေါ့။ ဆာလှပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒေါင်းမှာမှမဟုတ်တာ။ ဟောဒီမေမေကြီး က လွတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ဖဲလည်း အုပ်တာပဲ။ ခေါ်ဖဲလည်း မရတော့ဘူး

ပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော့်ဖဲက ညံ့လိုက်တာဗျာ” စသည်ဖြင့် ဒရောသောပါး ပြောနေဆဲ ဆရာမကလေးက “ရှင် ဘယ်လောက်ရှုံးသလဲ” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“သိပ်မများပါဘူး၊ သုံးလေးဆယ်ပေါ့ ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

“ပိုကာက အရှုံးအနိုင် နည်းနည်းညင်သာတယ်။ ရှင်တို့ အရင် ကစားတာ မြင်ရတာ ကြောက်စရာကြီး။ ပြီးတော့ လက်ဦးဖဲချပ်ချင်း လောင်းတာကလည်း ကျွန်မတော့ မဝံ့ပါဘူး။ ကျွန်မက ကစားသမား စိတ်မရှိဘူး။ နိုင်ရင်တော်ရဲ့၊ နည်းနည်းရှုံးရင်လည်း တော်ရဲ့၊ ဖဲသေနေ၊ သိပ်ရှုံးနေရင် ဖဲကို စိတ်နာနာသွားတာပဲ”

ဝန်ထောက်ကလေးသည် ချစ်သူအလိုကိုလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူသည် အို... နိုင်တစ်လှည့် ရှုံးတစ်လှည့်ပဲ၊ ဖဲသမားအိတ်ဟာ နှဲသမား လိုပါပဲဟု တွေး၏။ ငါရှုံးနေပေမဲ့ သူ နိုင်တတ်တာပဲဟု တွေး၏။ ဒါပေမဲ့ ငါရှုံးတာက လုံးခနဲ ခဲခနဲ၊ သူက ချစ်တီးစု စုနိုင်ရတာ။ နောင် တူတူနေလို့ ဒီလိုပဲ ငါလောင်းစားနေမယ်ဆိုရင်

ဆရာမကလေးလက်၌ လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းတောင် မရှိ သည်ကို သူမြင်၏။ ဆရာမက ညီမတစ်ယောက် ကျောင်းထားပေးရ မည်ဆိုတာ သူသိသည်။ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်၊ ကြယ်သီး၊ ဆွဲကြိုး တွေ ဆင်ချင်စိတ် အမြဲပေါ်ခဲ့၏။ ဆင်ပေးပြီးရင်လည်း အရင် တစ်ပတ် ကလို ခွက်ခွက်လန်အောင်ရှုံးရင် ငါဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ ကလေးတွေ ငါ ပြန်ဖြုတ်နေရတော့မယ်ဟု တွေးကာ မသက်မသာဖြစ် သည်။

သူမကြိုက်တဲ့ အလောင်းအစားကို မလုပ်ပေးတော့ပါဘူးဟု မရခင်ကမို့ သူ တွေးတောနိုင်သေးသည်။ သည်အထဲက ခေါင်းမာ တတ်သည့်ညာဉ်က တစ်ထောင့်မှ ညွှန်ပြနေသည်။ သူ့အိမ်ကို ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်သော၊ လက်ဆောင်ပေးတတ်သော အမှုသည်များ လာလေ့ရှိ သည်။ ထိုဧည့်သည်များကို ပြုံးရွှင်လက်ခံစကားပြောရန် ကိန်းရောက် တော့မည် ထင်သည်။

(၄)

တုတ်အထက်တစ်အိမ်ကျော်မှ ရှမ်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားမကမူ ဘာမှမပြောဘဲ ဖဲများကိုလိုက်၍ သိမ်း၏။ သူ့လက်၌ စီးကရက်တိုနေချေပြီ။ သူသည် ငယ်ငယ်က တော်တော်လှဟန်ရှိလေသည်။ ယခု အသက်လေးဆယ်နီးပါးရှိနေပြီဆိုတာတောင် မဟာဆန်ဆန် ခုံညားသော ရုပ်ရည်ရှိသေးသည်။

လှပသော မိန်းမထဲမှာ သူသည် ကံအဆိုးဆုံးလို့ ဆိုချင်သည်။ သူသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရွယ်ထိ ဂါဝန်ဝတ်နေမိလို့လားမသိ၊ ဗမာယောက်ျား ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ သူ့ကို အတည်မလိုချင်ချေ။ သူက ဗမာစိတ်ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဗမာယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခဏမျှ အိမ်ထောင်ကျဖူးသည်ဆို၏။ သူ့မှာ ဗမာရုပ်သက်သက်ဖြစ်ကာ အရုပ်လည်းဆိုးလှသော သမီးကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ဗမာယောက်ျားက သူ့ကိုပစ်ကာ အိမ်ကပေးစားသော ဗမာမနှင့် ပြန်ယူသည်လို့ ကြားရ၏။

သူသည် ရှမ်းသွေး၊ အနောက်နိုင်ငံသွေးစင်စစ်ဖြစ်လျက်နှင့် ဆိုရိုးရှိသော စကားတို့နှင့်ဆန့်ကျင်ကာ အတော်တည်တံ့သောသဘောရှိသည်။ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အင်မတန်ချစ်သည်ဆိုသည်။ သမီးလေးကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထားကာ သူက ဝိုင်ဒဗလျူစီအေမှာနေပြီး တစ်သက်လုံးတစ်ယောက်တည်းနေလာသည်။ လက်နှိပ်စက်စာရေးမပေမည့် အင်္ဂလိပ်သွေးမို့ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ရတော့ လခလည်း မနည်းလှဘူးဆိုသည်။

သူ့၌ တွယ်တာစရာ သမီးကလေးကလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ဘာမှမရှိ။ လင်ယောက်ျားနှင့် ကွဲစကတော့ ဘုရားကိုသာ ရှိခိုးလို့နေသည်တဲ့။ ဗုဒ္ဓဘုရားကို ရှိခိုးလို့တောင် အားမရသည်နှင့် ဖအေ အင်္ဂလိပ်ရှိစဉ်က လိုက်သွားဖူးသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို တောင် လိုက်ပြီးရှိခိုးသည်။ သို့သော် ဗမာမနှင့် အတည်တကျဖြစ်နေသော လင်သည်က အရိုအသေတန်ဖွယ်ရာသော ပြန်လည်ဆက်ဆံမှုမျိုး လုပ်ချင်ဟန်လာရောက် စကားကမ်းလှမ်းသော် သူသည် တစ်ကြိမ်

မျှ လူသူလေးပါးကို မငဲ့မကွက် မရှက်မကြောက် ချုံးချငိုယိုပြီးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်တကာကိုလည်၍ ဖဲကစားသည်။ သည်တစ်ခုပဲ သူလုပ်လို့ရသည်။ သူ၌ စာဖတ်ဝါသနာမရှိ။ သိုးမွေး၊ ဇာ၊ တက်တင်း ထိုးခြင်းကလည်း တွေးမောခြင်းကို အားပေးလေတော့ စကို မစဝံ့။ သူသည် ရုံးမှ ဆင်းသည့် စနေနေ့လယ်က ထိုင်ကစားလိုက်သည်မှာ တနင်္လာနေ့ မနက်မှထရသော ဝိုင်းမျိုးကိုမှရှာ၍ ကစားတတ်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သည်အိမ်ဝိုင်းသို့ အလာအရောက်နည်းသည်။ သူ့တွယ်တာခိုကိုးရာ သမီးကလည်း အရွယ်ရောက်၍ ရည်းစားနှင့် တွဲဖက်သွားလာတတ်ပြီ ဖြစ်လေရာ စိတ်ချောက်ချားတိုင်း ဖဲကိုသာ မဲ၍ ကစားရှာသည်။

မကြာခင်ပင် ပေးရှင့်အမည်ရှိ တစ်ယောက်တည်းကစားနည်း ကိုပင် သင်ရတော့ မည်ထင်သည်။

သူသည် ဖဲကစားတိုင်း အနည်းငယ် ရှုံးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့ ခပ်များများနိုင်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စာရင်းရှင်းလိုက်လျှင် အရှုံးနှင့် အနိုင်ထေမိသည်သာ များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနိုင်ကပို လျှင် သမီးလေးဖို့ အသုံးမကျသော်လည်း လှပ၍ တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းမျိုးကို ဝယ်ပေးတတ်လေသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူသည် တုတ်ကို ချိန်ထားသည်။ သူ တော် တော်ဖဲကောင်းနေစဉ်မို့ ချိန်ခြင်းတည်း။ စောစောက မှန်မှန်ပေးနေပြီး တုတ်ကြီးလျှင် တစ်ခါဒေါင်းကာ တစ်ခါဝင်စားတတ်သည်။

သူ့ဖဲမှာ ဝေပါနှစ်တွဲပါသည်။ ဂဏန်းစဉ်တစ်ပြုးပါသည်။ တက်ဖဲတစ်ချပ် အသင့်ရှိသည်။ သို့သော် ဂဏန်းစဉ်အပြုးမှာလိုသည့် ကြားဖဲသည် နှစ်ချပ်စလုံး ထွက်သွားလေရာ ဂျိကာမျှော်နေဆဲ ဂျိကာ နှစ်ကောင်လုံး သူများရသွားကာ ဖဲကလည်း မပူးလာသဖြင့် ဘယ် နည်းနှင့်မျှ မဒေါင်းနိုင်ဘဲ သည်လို ငုတ်တုတ်နေလိုက်ရလေသည်။

တုတ်ပျက်တာတော့ သူ ဝမ်းနည်း၏။ အကြောင်းမူကား တခြားဝိုင်းသို့ သွားရဦးမည်မို့ပင်။ ခုလိုညနေပိုင်းမှာ သွားတော့ ဝင်ကစားစရာ အိမ်မရှိဖြစ်တတ်သည်။ သူ့အိမ်နှင့်သူ စေ့နေကာ

တစ်နာရီ နှစ်နာရီမျှ ဘေးကဲဖျော်ပြီးမှ ဖယ်ပေးသူ၊ ထပြန်သူရှိမှ ဝင်ကစားရတတ်၏။

“ဖဲက ကောင်းပါရဲ့ရှင် ... မာသော ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ သူသည် စကားဝဲသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စိတ်မပျော်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စကားများစွာ ပြောလေ့မရှိ။ ပြီးတော့ သူသည် ကပြားများ ပြောတတ်သော ဗမာစကား မပီမပြင်ကို ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြောလေ့ရှိရာ တကယ်မတတ်လို့ ပြောသည်ထင်ကြ သဖြင့် စိတ်ညစ်လေ့ရှိပြီး ခပ်ချဉ်ချဉ်ပြောသည့် အကျင့်ကို ဖျောက်ဖို့ စိတ်ကူးရဆဲရှိလေသည်။

(၅)

တုတ်ကို တကယ်ချိန်သူမှာ တုတ်ထိန်းသူဖြစ်၏။ သူသည် ဖဲဝိုင်းတကာ၌ ကျော်ကြားသူတည်း။ ဖဲကစားလည်း ကျွမ်းကျင်၏။ တွက်ချက်ချိန်ဆပြီးလည်း ကစား၏။ စိတ်လည်း အင်မတန်ရှည် သည်။ ချိန်ဆနိုင်သည်။ ဆယ်ချပ်စလုံး ဂဏန်းတစ်စဉ်ရအောင် ဆွဲ တတ်သည်။ သည်တော့ သူသည် မှတ်မှတ်ရရ လေးဆယ်ခန့် တစ်ခါ မျှ ရှုံးဖူးသည်ကလွဲ၍ အမြဲအစဉ်လိုပင် ငွေပိုက်၍ အိမ်ပြန်ရသည် ချည်းဖြစ်သည်။

သူ့အသံများသည်လည်း အကျယ်ဆုံးတည်း။ စကားလည်း များများပြော၏။ နိုင်လေ အသံကျယ်နှင့် စကားများလေဖြစ်ရကား ဖဲဝိုင်းသည် သူမပါလျှင် ခြောက်ကပ်ကာ ပျင်းစရာတစ်မျိုးဖြစ်ရသည်။

သည်တုတ်ကို သူ စားချင်သည်။ သည်တုတ်စားရလျှင် တုတ် ဖိုးချည်း ငါးဆယ်နီးပါးရမည်တည်း။ ဖဲနိုင်တာကို သူမြိန်သည်။ အကြောင်းမူကား သူသည် ကလိန်လေ့မရှိ။ သူများဖဲကို မျက်လုံးလှန် ၍ကြည့်လေ့မရှိ။ ဖဲပက်လက်ကြီး ကိုင်တတ်သူ၊ လာကပ်ထိုင်လျှင် မြင်ရမစိုး၍ ဇော်တစ်ဖက်ခိုင်နေတတ်လေရာ နိုင်လျှင် သူ့ကံနှင့် သူ့ အစွမ်းအစကြောင့်သာဖြစ်ရကား မြိန်သင့်သည်ထင်သည်။ တစ်ဝိုင်း လုံး ရှုံး၍နေလျှင်တော့ သူသည် နောက်ဆုံးတုတ်ကို စားသည့်တိုင်

မစားဘဲ အိမ်ပြန်လေ့ရှိလေသည်။

ယခု ဖဲဝေပြီးသော် အဒေါင်းကစားရမည်လား၊ တုတ်ကောင်းကောင်း ထိန်းရမည်လား စဉ်းစား၏။ ဖဲက မကောင်းတကောင်းရှိသည်။ သည်လောက် ဖဲကို ဒေါင်းအောင် ကစားမည်ဆိုလျှင် ကစားနိုင်၏။ အထက်အိမ်က ကူထိန်းမည်ဆိုလျှင်တော့ အဒေါင်းကစားနိုင်သည်။ အထက်အိမ်ကိုလည်း သူ အားကိုးသည်၊ ခေါ်ကစားလို့ရ၏။ အောက်အိမ်ကလည်း သည်နေ့အဖို့ ဖဲအတော်တက်နေရကား အင်မတန် နှိမ်နိုင်မှဖြစ်မည်။ အမှန်စင်စစ် သည်အိမ်မှာ မေမေကြီးအိမ်ဟောင်းတည်း။ မေမေကြီးက မထိန်းတတ်သဖြင့် ဆရာမကလေးသာ ဒေါင်းချည်းနေသလားဟု သူက ထိန်းရန် အိမ်ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ အများက သဘောတူသည်။ တုတ်က ကြီးလာပြီဆိုတော့ ဖဲကောင်းလျှင် စားပါ။ အထိန်းမတတ်လို့တော့ မစားစေနဲ့။ တခြားလူမှာ နစ်နာတယ်။ တုတ်ဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ ပစ္စည်း။

သူ့မှာ ငါးတစ်တွဲပါသည်။ ဖဲဝေပြီး အထုပ်မှ လှန်လိုက်သော် ပေါ်သည့်ပန်းကန်ဖဲမှာ ငါးညှင်းတည်း။

သည်တော့ သူ နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သွား၏။ ကိုယ့်မှာရှိသည့် သည်တစ်တွဲကိုဖျက်ကာ တုတ်ကို ငါးနှင့်ချည်း ပေါက်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ဒေါင်းဖို့ အင်အားမရှိ။ ဂျိကာလည်း မပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်ချပ်ဖိုးပေးပြီး တုတ်ထိန်းလိုက်လျှင် နောက်တစ်ခါ ဒေါင်းအောင် ကစားနိုင်၏။ တုတ်ချိန်နိုင်၏။ ငါးတွဲကို မနှမြောချင်တော့ချေ။

“ကဲ ... ခေတ်မီသူလား” ဟု တုတ်အိမ်ကို မေးမြန်း၏။

“မမိပါဘူးရှင်၊ ငါး မကြိုက်ပါဘူး။ ပုစွန်မှ” ဟု တုတ်အိမ်မှ ဆရာမကလေးက ဖြေသည်။

တုတ်အိမ်က သုံးကိုပစ်သည်။

“သုံးမကြိုက်၊ ငါးမကြိုက်” ဟု တုတ်ထိန်းဆရာကြီးက ရွတ်လေသည်။ တုတ်အောက်က သုံးကို မကောက်။

မိမိအလှည့်ရောက်လာလျှင် “ပွင့်တူရှိရင် လိုက်ချင်တယ်နော်” ဟု ညည်းလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ငါးစပိတ်နှင့် တုတ်အိမ်ကိုလိုက်

ကာ အထုပ်ထဲက ဂျိုကာကိုမှန်းဆရင်း “လာပြီမေ ... လာပြီမေ” ဟု သူ့ ဖေးဘရိတ်မြင်းနာမည်ဖြင့် ခေါ်၍ ဆွဲလေ၏။

“ဘုရားရေ ... ခေါ်ဖဲတော့ မိပြီ။ ပစ်လိုက်သော ငါးစပိတ်ကို ကောက်တယ်ပါလား။ ပေးလ်မေရီ၊ ဟိုးလီးမေရီ၊ တုတ်စားတော့မယ် ထင်သည်။ အဲဒါ တစ်တွဲရှိလျက်နှင့် အတွဲဖျက်ပြီး လိုက်ရတာမျိုး။ နှစ်နာလိုက်တာနော်။ သူများမကောင်းကြံ ကိုယ်ဘေးဒဏ်ထိပဲ” စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေ ထွက်မိသည်။

သို့လျှင် နောက်တစ်လှည့်မှာ သေချာပြီရယ်လို့ ငါးဒိုင်းမွန်းနှင့် လိုက်ပြန်တော့ ကောက်ပြန်ပါလေရော။

သည်လို တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ခေါ်လိုက်တော့ အမိခံရ တာ မသက်မသာဖြစ်လှသည်။ နှစ်ခါကောက်ပြီးပြီ။ ဂျိုကာနဲ့ဆိုတော့ ဆက်ဖဲပဲလိုတော့တာပေါ့။ အေးလေ ဘာဖြစ်ဖြစ် အသက်သေသည့် တိုင် အလံတိုင်မလှဲဘူးကွ။ ဆက်ဖဲနဲ့ တစ်နေ့အောင် ကပ်ထားဦးမှ တော်မည်တည်း။

သို့လျှင် တုတ်အိမ်က လေးငါးခြောက် စပိတ်တစ်တွဲကျသော် “ဘေးယားမြောက်” ဟု သူက ကောင်းချီးပေးလိုက်ကာ ငါး ခြောက် ခုနှစ် ဒိုင်းမွန်းတွဲကျလာသော် “ထို့ပြင် ရှစ်” ဟု အော်လိုက်သေး၏။

ခုတော့ တုတ်အိမ်မှ လေးချပ်ကျန်ပြီး ဘောဖဲပေးလို့မဖြစ်။ တုတ် အိမ်က ဘောဖဲ ဆွဲနေဟန်ရှိဆဲ အထက်အိမ်က တစ်လှည့်ကူထိန်းသဖြင့် အထုပ်ထဲက ရလာသော လေးတစ်တွဲကို ချလိုက်ကာ နောက်တစ်လုံး လည်း ဆက်ရသေးသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံးအနှံ့လိုက်ကြည့်သော် ဘယ်သူမှ ပြီးနိုင်ပုံမပေါက် သေး။ အထက်အိမ်ကတော့ သုံးချပ်ခေါ်တော့မည်။ အထက်အိမ်က ဆရာမကို နောက်ပိုးချင်သူက ထိန်းနေတော့ ခက်သားပဲ။ မေမေကြီးက လည်း နိုင်သလားမသိ။

“ပြီးနိုင်သလား ... ပြီးနိုင်သလား” ဟု သူက မေးလိုက်၏။

“ထိန်းထားပါ ... ဆက်ဖဲမပေးနဲ့” ဟူသောအဖြေကို ပေးကြလေ ရာ သုံးတွေ၊ ငါးတွေ၊ ခြောက်တွေနဲ့ချည်း ရှာကြံပေါက်နေရလေ၏။

သို့သော် အင့်ဟင် တုတ်အိမ်က ချထားသော ငါး၊ ခြောက်ခုနစ်တွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ကလူကို ခပ်ကြိုက်ကြိုက်နဲ့ လိုက်ပြီး ရှစ်ဆက် တယ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဖဲထောင်ချင်ရင် ပထမတွဲမှာ ထောင်မှာ၊ အရင် ချထားတာပဲ။ ကိစ္စမရှိ။ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုးကို တုတ်အိမ်က ဒက်ခနဲဆက်ပြီ၊ ဆက်ဖဲလိုတာမဟုတ်၊ တည့်ဖဲလိုနေတာပဲ ပြီးပြီထင်ပါ ရဲ့။ “အမယ်လေး ... ဒီကိုးကို၊ ကျုပ် ဆက်မလို့ဗျ” ဟု အော်လိုက်သေး ၏။ “သွားပါပြီဗျာ ... သွားပါပြီ”

တုတ်အိမ်ရှင်က “အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ရှေ့ဗျာ” ဟု သူ မဆက်လိုက်ရသော တုတ်အိမ်က ဆက်ပစ် သော ကိုးပွင့်တူ ဒိုင်းမွန်းနှင့်လိုက်လိုက်ရာ ဆရာကလေး၏ ခိခနဲရယ် သံနှင့် ‘ချိန်း’ ဟု အော်လိုက်သံကို မယုံနိုင်စရာ ကြားရလေသည်။

“ဘယ်လိုတုံး... လိမ်ချိန်းတာပါ။ အလကား” ဟု သူကပြော၏။

“တကယ်ချိန်းတာပါ၊ ဆက်စရာရှိ ဆက်။ ဘောစရာရှိ ဘောကြ နော်။ တုတ်စားပြီ။ ပြီးရင်လည်း ပြီးလိုက်ကြ၊ ဒီတစ်လှည့်ကို” ဟု ဆရာမ၏ ကြေညာသံကိုကြားသော် သူ့ခမျာသည် “အင်း ... ဒီတစ် ပတ်တော့ မြင်းလောင်းစရာ ပိုက်ဆံအပိုမရတော့ဘူးလေ။ ခါတိုင်းဆို ရင်တော့ တတ်နိုင်တာထက် ပိုပိုလောင်းရတယ်။ ဒီဝိုင်းက ပိုက်ဆံ သယ်သွား၊ မြင်းပွဲမှာထားခဲ့နဲ့ ပစ်ထားတဲ့ ကိုး ဆရာမ စားတယ်နော်။ မကောင်းဘူး ရှိတယ်။ သုံးခါကောက်တယ်။ ဒေါင်းရောပေါ့” စသည် ဖြင့် ညည်းညူကာ ခြောက်ချပ်ဖိုးနှင့် တုတ်ပါပေးလိုက်ရသည်။

သို့သော် လူပါးပုလင်းထိခံရသည်မှာ နစ်နာလှရကား “ဆရာမ ရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု မေးမိလေသည်။

(၆)

ဆရာမက ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအမ်းစရာရှိသည် များကို အမ်းရင်း ပြောသည်။

“လက်ထိပ်က တတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခေါ်ကစားရ တာပေါ့” ဟု သူ အစချီလိုက်သည်။ သည်လိုလေသံမျိုးကို သူတတ်

သည်မှာမကြာသေး။ ဖဲသက်လည်း ရင့်သေးသည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လည်လှလေပြီ။ သူသည်လည်း ညလုံးပေါက်ရမည်ဆိုလျှင် အချင်းချင်း မျက်စပစ်ပြစရာ မလိုသူတည်း။ နဂိုက အေးအေးရှင်းရှင်းနေလာရာက ဖဲကစားတတ်လာသည့်တစ်နေ့သ၌ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် နိုင်း၊ တင်း၊ ဂျက်တွေ၊ စပိတ်ဆင်စီနေတတ်သူတည်း။ တည့်ပါလျက်နဲ့ မျက်စိမှောက်ပြီး မကောက်မိလျှင် နှစ်ညလောက် မအိပ်နိုင်သူတည်း။ သို့သော် ကစားသမားစိတ် တကယ်မရှိလေရကား သူတကာကို အားနာသည်နှင့် ပြောပြထားရသည်။ ရှုံးလျှင် ထွက်မည်၊ နိုင်လျှင် ဆက်ကစားချင် သည်လို့ပေါ့။

“ဖဲကဝေတုန်းက ခြောက်တစ်တွဲပါတာရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းတာက ခြောက်စပိတ်နားမှာ ကပ်စရာ လေးစပိတ်တစ်ချပ်ပါသရှင်။ ခြောက်ဒိုင်းမွန်းနားမှာ ကပ်စရာ ခုနစ်ဒိုင်းမွန်း ပါသရှင်။ ဒါနဲ့ ပန်းကန်ဖဲကလည်း ငါးပေါ်နေတော့ အလိုလိုခေါ်မိလျက် သားဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ခြောက်တွဲကို ဖျက်ကစားကာ တုတ်စားချင်တော့ တည့်တည့် ငါးနှစ်ချပ်စလုံးရတယ်။”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ လေးချပ်ကျန်တော့ ရှစ်သွားဆက်ပြီး အဲဒီရှစ်ပဲ ဘာဖြစ်လို့ ကောက်ချိန်းရတာလဲ”

“ဒါကတော့ စွန့်တာပဲလေ။ လေးချပ်ကျန်တော့ ဆက်ဖဲလိုနေတာကို ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်ချတုန်းက တမင်ထောင်တယ်မထင်အောင် နောက်မှချတာ။ ထောင်တော့ ထောင်တာပဲ။ ဟိုအိမ်က ရှစ်လာဆက်တော့ အတော်ပဲ။ ကျွန်မမှာ ဒိုင်းမွန်းကိုး၊ တစ်ဆယ် ဆက်စရာရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဆက်ဖဲအသင့်ရှိရင် တစ်ချပ်ကစားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆက်ဖဲဆွဲနေနိုင်တယ်။ တစ်ချပ်ရှိတာဆက်ပြီး အဲဒီသုံးချပ်နဲ့ ဆက်ဖဲရအောင် ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ဖဲကလည်း မရှိ၊ ဟိုအိမ်က ကျလာတဲ့ဖဲက မမှန်ဘဲကိုး။ ဒါနဲ့ လေးချပ်ဆိုရင် ဆက်ဖဲပေးမယ် မဟုတ်။ ဒီဒိုင်းမွန်းကိုးကလည်း မထွက်သေး။ ပြီးတော့ ရှင့်ဆီမှာ ရှိမယ်ပဲ ထင်နေတာပဲ”

“ရှိတယ်” ဟုတ်သည်။ ဆရာမက မှန်းတတ်သည်။ သူတို့နှစ်

ယောက် အထက်အောက် ပြောင်းထိုင် တိုင်ပင်၍ တုတ်ထိန်းလျှင် “ဖဲစိမ်းပေး” လို့ တောင်းစရာမလို။ “တည့်ဖဲပေး” ဆိုလျှင် ဆရာမက စဉ်းစဉ်းစားစား တည့်အောင်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပေးတတ်လေ၏။

“ဒါနဲ့နှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးတည်းသွားတက်ရောလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်တက်လာလို့ တစ်တွဲကိုဖြစ်နေတာ။ ဖျက်ပြီး ဟိုမှာ ကိုးသွားဆက်လိုက်တာ။ တထိတ်ထိတ်ပဲရှင်၊ တစ်ဆယ်နဲ့ ဂျက်ကျန်တော့တယ်။ ကိုးက ပေါ်ကိုမပေါ်တော့ ကျွန်မ ပစ်လိုက်ရင် ဒီဖဲသာ ဖဲထုပ်ထဲမနေဘဲ လက်ထဲမှာသာရှိရင် သုံးချပ်ခေါ်တော့ ကြောက်ပြီး ပွင့်တူလိုက်ကြမှာပဲလို့ တွက်တယ်။ စောစောကလည်း ငါးတွေခေါ်ဖဲမိထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုတွက်ပြီး စွန့်လိုက်တာပဲ”

“ရက်စက်ပါပေဗျာ .. ဒီဖဲဟာ ဟောဒီအထုပ်အောက်ဆုံးမှာ ကပ်နေရင်ကော”

ဖဲနိုင်သဖြင့် ပိုပြီးလှနေသလိုလိုရှိသော မိန်းကလေးက ရယ်ဟဟဖြင့် “နောက်တစ်ခါ ဂျိကာနှစ်ကောင်နဲ့ စားမှာပေါ့ရှင်။ အဲဒီတော့ တုတ်က တစ်ဆယ်အထိဖြစ်သွားမှာ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ။

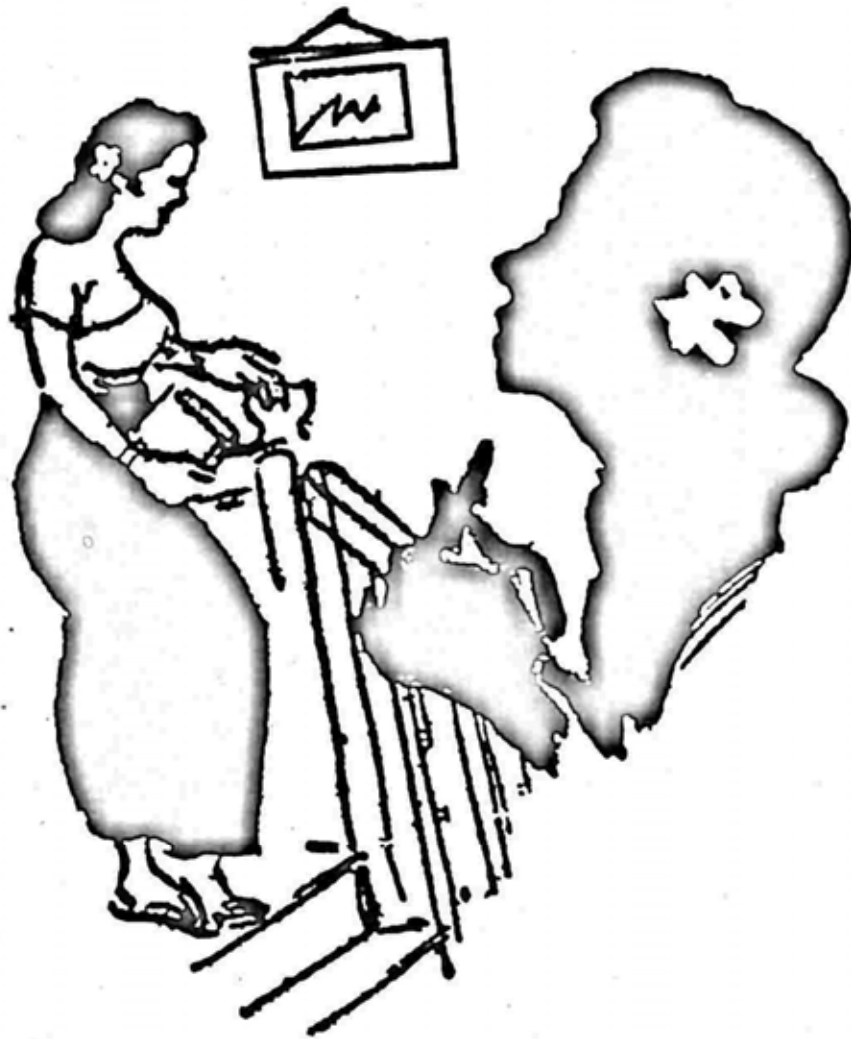
စုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၁၂၂၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၅၇

တစ်မိုးလင်း၏

မနက် ၆ နာရီမှာ မခင်သူ နိုးလေ့ရှိသည်။ ခေါင်းအုံတာကို အရင်သိရ၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စိတ်လျှော့ခြင်းတို့ ဝင်လာ၏။ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်ကာ ထူးဆန်းစွာဖြစ်ပေါ်လာပြန်သော စိတ်ထုံခြင်းဝေဒနာကို ခံစားရကာ သည်အတိုင်းနေနိုင်ပါရဲ့ဟု တွေးနိုင်လေ၏။ အကြောင်းကား သူသည် သီချင်းဆိုလို့ ပို၍ကောင်းမည်ဖြစ်လေ၏။ ပို၍ အပင်ပန်းခံနိုင်မည်။ အသက်အောင့်နိုင်မည်ဖြစ်လေ၏။ အားငယ်လွန်း၍သော်လည်းကောင်း၊ အားရှိလာပြန်၍သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ထလုပ်နိုင်သည့်သတ္တိသည် တော်တော်နှင့်တော့ ပေါ်ဦးမည်မဟုတ်။ ထိုအတောအတွင်း အေးချမ်းမည်ဖြစ်လေ၏။ မခင်သူ၏ အပြင်စာဖတ်နေလေ့ရှိသော သူငယ်ချင်း ကရင်မကလေး ကိုးကားရွတ်ဆိုလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အသည်းကွဲခြင်း၏အဆုံးသည် အေးချမ်းခြင်း၏အစတည်း။ ဘားနတ်ရှောကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျီးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်က တအအ အော်လိုက်သည်။ မခင်သူသည် ပျင်းရိလေးတွဲစွာထကာ ပထမဆုံး မှန်ကြည့်၏။ ညက ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်း၍ ပိုင်ယာနှင့် ကောက်ထားသော ဆံပင်လိပ်များ

သည် လျော့တိလျော့ရဲနှင့် ပွနေ၏။ မျက်နှာက ချောင်နေ၏။ သူက
ဘယ်အချိန်မှ အိပ်ပျော်တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိ။ ရင်ထဲ၌ ဆန်းဆန်း
ပြားပြား ယားကျိကျိရှိလာသည်နှင့် “အားဟာ အချစ်လောကကြီးဟာ
အဆင်မပြေ”ဟု ဆိုလိုက်၏။ သူ့သီချင်းသံသည် ခါတိုင်းလိုပင် အံ့ဩ
စဖွယ် သာယာလေ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းရင်း၌ တရားဓမ္မပြောပြသူအစား ချိတ်ဆွဲထား
သည့် ဘရိမိုစက္ကူကို အထပ်လိုက်ဆွဲယူပြီး ခြောက်ရွက်တိတိ ရေတွက်
ယူပြီး ကျန်တာကို မသေမသပ် ခေါက်ချိုး၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လေ
၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းကိုသွားသည်။

တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီးမှ သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါ၊ ဆပ်ပြာခွက်တို့ကို မမေ့မလျော့ တစ်ခုမှမကျန်ရအောင်

သတိအထူးပြု၍ ယူ၏။ သွားတိုက်သည့်အမှုကို လူမြင်ကောင်းအောင် ပြုရင်း စိတ်ကရောက်တတ်ရာရာ သွားလာနေ၏။ ပူလောင်သော မျက်ရည်များ ကုန်ခန်းလျှင် အေးမြသော မျက်ရည်တစ်ဝေ နှစ်ဝေ လည်မြဲတည်း။ ပြီးတော့ သီချင်းဆိုနေတတ်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်လာပြန်၏။ ခေါင်းဖြိုး၏။ ပေါင်ဒါရိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းဆိုး၏။ မျက်ခုံးမွေးဆွဲ၏။ ပါးအို့ကို မသိမသာခြယ်၏။ ပြီးတော့ ခဏထိုင်ငေးကာ ကော်ဖီဆင်းသောက်သည်။

ထောပတ်က စားလို့ကောင်း၏။ ပေါင်မုန့်ကလည်း နူးညံ့ပါရဲ့။ သို့သော် ကော်ဖီနှင့်မျှောချမှ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်နှင့် ကျသည်။ အတော်ဆိုးတဲ့ဟာတွေ နင်တို့များ ငါ အူမရှိရင် စားမှာမဟုတ်ဘူးဟု အူကြောင်ကြောင်တွေးပြီး ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်ဘဲ ဘေးက ထမင်းစားပွဲ အတူထိုင်မြဲ သူငယ်ချင်းကို စိတ်မပါသော စကားလှမ်း ပြော၏။ သူ ပြန်ပြောပြသည်ကို နားမထောင်တော့ဘဲ အခန်းကို ပြန်တက်လာသည်။

ထို့နောက် တစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းပြီး သတင်းစာဖတ်၏။ သတင်း စာမှာပါသည့် အကြောင်းအရာများကို တကယ်တော့ သိချင်တာ လည်းမဟုတ်။

ဧည့်စားပွဲ၌ တွေ့ရသည့် သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပေါက်ကရ ပြောပြန်သည်။ ဘိုင်စကုတ်သွားကြည့်မည့်အကြောင်းနှင့် ပိုက်ဆံကို ချွေတာမသုံးစွဲအပ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းများကို လှန်လှောပြီး အရုပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ဒါကတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။ အင်္ဂလိပ်မချောချော တစ်ယောက်၏ အရုပ်ဆိုးလှသော ဟန်ပန်မကျသည့် နောက်ဆုံးထွင် သည့် အဝတ်အစားများနှင့် ရိုက်ထားသည့် ကိုးရီးကားရား နေထိုင်ပုံ များကို တွေ့၏။ ကိုယ့်အခန်းက ကုလားမလေး ဒေါ်ရီသီ နေပုံထိုင်ပုံ အတိုင်းမို့ မြူးထူးစိတ်ကလေးတော့ ဝင်လာ၏။ ထို့နောက် ဘာမှ မပြောဘဲ ထလာပြီး အခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြန်သည်။

ရေမိုးချိုး ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်သည်မှာ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာ

လေသည်။ ပြီးခါစ မှန်များကြည့်လိုက်လျှင် သပ်ရပ်လွန်း၍ တောင့်နေ တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲကာ ကျောင်းစာကို ဖတ်လေ သည်။

စာတစ်လုံးမှမရလိုက်ဘဲ ထမင်းစားချိန်တန်သော်ထပြီး မှန် ကြည့်လိုက်ရာ တောင့်ခြင်းပျောက်သွားပြီကို တွေ့သည်။ ကျေနပ်၏။ အတန်းထဲ ကိုင်ရမည့်စာအုပ်များကို အသင့်ပြင်ပြီး ထမင်းစားဆင်းပြန် ၏။ အောက်ရောက်မှ သတိရပြီး ပြန်တက်ကာ ဓာတ်ဘူးကို ယူ၏။ ထမင်းစားပြီး ဓာတ်ဘူးကိုမေ့ကာ အပေါ်တက်လာသည်။ အပေါ် ရောက်မှသတိရပြီး အောက်ဆင်းကာ ဓာတ်ဘူးယူ၏။ ပြီးတော့ အခန်း သို့ ပြန်တက်လာသည်။

မှန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကွက်သည်ကို သုတ်လေ၏။ ပေါင်ဒါ ထပ်ရိုက်သည်။ မိုးအုံသည်ကို ပြတင်းမှလှမ်းကြည့်၏။ သီချင်း ဆိုချင် လာပြန်၏။ ဂီတာအတီးကောင်းသည့်သူ့ကို သတိရ၏။

“မယ်ဆိုလျှင် မောင်ကတီးပါရှင့်၊ မောင်ငိုလျှင် မယ်က ညည်း မယ်ပေါ့”

စိတ်နည်းနည်း ပေါ့ပါးလာ၏။ မခင်သူသည် သီချင်းဆိုစားချင် သူဖြစ်ရာ သီချင်းဆိုဖို့အတွက်တော့ ကျောင်းစာမေးပွဲ ကျလည်းကျပါ စေ၊ ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါရဲ့ဟု သူ့အောက်မေ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲတစ်ခုကို သုံးလေးခါမဖြေဘဲနှင့် မအောင်စဖူးချေ။

ကျောင်းသွားမည်ဟု အောက်ဆင်းခဲ့ရာ ဖောင်တိန်ကျန်ရစ် သည်မို့ ပြန်တက်ယူရ၏။ “အောင်မယ် ကံကောင်းလို့၊ မေ့တော့မလို့” ဟု ရေရွတ်ကာ အခန်းသော့ကို ရှာဖွေ၏။ မတွေ့။ ပျောက်ပြီထင် သည်။ ပျောက်ပါစေ၊ ကိစ္စမရှိ။ ကုလားဆီမှာ သော့ပိုရှိသားပဲ။ ဒီအတိုင်း အပြင်က ပိတ်သွားမယ်။

အောက်ရောက်သော် ခေါင်းထဲက မူး၏။ နေလို့မကောင်းဘူး ထင်သည်။ အားဟာ မူးလာပါကလားဟ။ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ မူးမူးလဲတာ။ ဒါ ပြန်ထချင်ပြီထင်တယ်။ ငါးကြီးဆီတို့ ဘာတို့ညာတို့ ပြန်သောက်ဦးမှပါပဲ။ ပြီးတော့ မောသကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဟော ... မူးရင် မျက်စိရှေ့နဲ့ဘေးကိုမြင်ရတဲ့ စက်ဝိုင်းခြမ်းဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလာပြီး ပြာမှောင်တတ်တယ်။ အတွန့်အဝိုင်းစက်ပြာနှမ်းနှမ်း ရွေ့ရွေ့တွေ မှုန်မှုန်ပေါ်တယ်။ ခဏကလေးအတွင်းမှာ ဘာမှန်းမသိ တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ချွေးတွေရွဲလာပြီး မြေပေါ်မှာ ပက်လက်နိုးနေတတ် တယ်။ ပြီးတော့ မောလိုက်တာ လွန်ပါရော။

မခင်သူသည် သူ၏အခန်းသို့ရောက်အောင် လှေကားနှစ်ဆင့် တက်ရရာ လှေကားထစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်သုံးထစ်ရှိသည်ဆိုတာ တစ်ခါမှ ရေတွက်ကြည့်ဖို့ သတိမရသဖြင့် မသိချေ။

တက္ကသိုလ်နှစ်လည်စာစောင်၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၆၊ ၁၃၁၅

မလှတလှပုံပြင်

(၁)

သည်ကိစ္စကို အစတုန်းက ဘယ်လိုရယ်လို့ အမည်မမှည့်တတ်ဘဲ ရှိနေသော်လည်း ယခုလို အသက်အစိတ်ကျော်၍ ကိုယ်စိတ်ဝေဒနာ အစုံနှင့်လည်းကြုံခဲ့ကာ ဇာတိဆိုသည်နှင့် မပြတ်သေးသော်လည်း လောကီရေး၌ ခဏပန်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်းချမ်းရပ်တည်နိုင်ဆဲမှာ တော့ သည်ကိစ္စဟာ ချစ်စဖွယ်လည်းကောင်း၊ ကြေကွဲစဖွယ်လည်းကောင်းသော ရေးလို့လည်း နည်းနည်းကောင်းမည့် ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ပါပဲရယ်လို့ ဆိုရပေတော့မည်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းတာကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပင် လူငယ်ကလေးနှစ်ယောက်၏ အချစ်ဆိုတာကို မူတည် သည့်ဇာတ်လမ်းမို့ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲစဖွယ်ကောင်းတာကတော့ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တွေသည်၊ ဆုံသည်၊ ကြုံလျက်ကွဲသည် ဆိုတာမျိုးမကဘဲ တစ်ယောက်၏ စိတ်နေ ကြီးမြင့်ခြင်းနှင့် တစ်ယောက်၏ မိုက်မဲခြင်းတို့ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ရှင်းလင်းရခက်စွာ ဘာမှလည်းမဟုတ်ပါဘဲလျက် နုနယ်သော အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ဆုံးပါးသွားသည်မို့တည်း။

ကောင်လေးကို တော်မီလို့ သင့်လျော်စွာခေါ်ရမည်ထင်သည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် မြန်မာလည်း မစစ်ဘူးထင်သည်။ အင်္ဂလိပ်

ကျောင်း၌ အင်္ဂလိပ်နာမည်ကိုယူ၍ သင်ကြားကာ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့် မှာမှ မြန်မာစကားမှန်မှန်ပြောဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဂျပန်ခေတ်က လည်း မြန်မာပြည်၌ မရှိ။ အိန္ဒိယသို့ အင်္ဂလိပ်နောက်ပါးမှ အပြေး လိုက်ခဲ့ကြသူ လူတစ်စု၏ အပါအဝင်တည်း။ တော်မီသည် အင်္ဂလိပ် အကတတ်၏ ။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတိုင်းကို ရ၏ ။ စကားပြောရင်း ပခုံး လည်းတွန့်တတ်၏ ။ သို့သော် ကျောင်းနေရင်းက သူ့ထက်တစ်တန်း ငယ်ကာ ဗမာအလွန်ဆန်ချင်နေသော ကွန်ဗင့်ကျောင်းကို အထင်မကြီး တော့ပြီဖြစ်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်တွေ ဖြစ်ရလေသည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်မသည် အသက် ၁၇ နှစ်ခန့်ရှိသေးသည်။ ကိုယ့်ရွယ်တူတွေနှင့်နေစဉ်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျေနပ်ကာ လောက မှာ ဘာမှသိတတ်စရာ မကျန်တော့လို့ထင်၏ ။ စာကြီးပေကြီးများကို ဖတ်ပြန်လျှင်တော့ သဘောမပေါက်သမျှကို ဟီးချလိုငိုကာ ဟယ်... တစ်နေ့ကျလျှင်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ထွက်သမျှစာအုပ်ဆိုတာကို ကျေညက်အောင်ဖတ်လို့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရစေမပေါ့ဟု အားတင်း ချင်ပြန်၏ ။ လူတစ်မိန်းနှင့်ဆုံလျှင် သူ ဘယ်လောက်တတ်သိသလဲဟု အရင်စူးစမ်းချင်၏ ။ တစ်နေ့ ၂၄ နာရီရှိသည့် အနက်မှာ ၄ နာရီ ၅ နာရီထက် ပို၍မအိပ်ရက်။ အစားအသောက်ကို အချိန်သတ်သတ် မပေး။ ကျစ်ဆံမြီးကို ၄-၅ ရက်မှ တစ်ခါကျစ်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက် များမှာ အခန်းအောင်း၍ စာဖတ်သည်မှာ အပေါ့အလေး သွားရုံသာ ထွက်သဖြင့် အမြဲညောင်းချိကာ မစားချင် မအိပ်ချင်သောရောဂါစွဲ သည်။ သို့သော် သဘောပင်ကျချေသေး၏ ။ ဒါမှ စာဖတ်နိုင်မည်။ ဒါသာလျှင် လူတော်လူမြတ်တို့၏အကျင့်တည်း။ ဒီလိုနေမှ မျှော်မှန်း ရာ ကြီးမြင့်ကျော်ကြားခြင်း ဘုံထွတ်သို့ ရောက်မည်။

တော်မီသည် ဘယ်လိုမှန်းလည်းမသိ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၌ အမှုဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မကလည်း သမဂ္ဂအားပေးသူမို့ သိကျွမ်းလာကြ၏ ။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်မက စကားသွက်သွက်မပြော တတ်၊ လူလည်းကြောက်တတ်သဖြင့် ရုတ်တရက်မခင်မင်ချေ။ တော်မီ

နှင့် မိန်းကလေးအများပင် ခင်မင်သည်။ သူက ရင်းနှီးစွာပြောတတ် သည့် ယောက်ျားနှင့် မိန်းကလေးများ ရောနှောသင်ရသော ကျောင်း များမှာ ဘာသိဘာသာနေတတ်လေ့ရှိရာ တော်မီကို ပြုံးသူက ပြုံးကြ သည်။ တော်မီနှင့်ခင်သော မိန်းကလေးများကိုလည်း နောက်သူက နောက်ကြသည်။ ကျွန်မကတော့ တော်မီသည် သည်နှစ်မှ ကျောင်းသို့ ရောက်လာသော ကျောင်းသားမှန်းသာသိပြီး ဘယ်အတန်းကမှန်း မသိ သေးချေ။

တော်မီသည် ကျွန်မတို့အတန်းသို့ မကြာခဏလာသည်။ ကျွန်မနှင့်တွဲသော သင်းသင်းနှင့် အစောတို့ထံလာပြီး ရယ်စရာမောစရာ ပြောသည်။ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ချင်း လဲကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေ တောင်း သည်။ (အဲသည်အချိန်၊ အဲသည်အရွယ်များမှ ဓာတ်ပုံတောင်းခြင်း သည် ကြောက်မိန်းလိလိ ရာဇဝတ်မှုပမာဖြစ်လေရာ သင်းသင်းနှင့် အစောတို့ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တော်မီ၏ဖြူစင်သောအမူအရာကို သံသယမကွက်ဘဲ အံ့သြ ကြက်သေသေတတ်လေသည်။ သူတို့သည် ဓာတ်ပုံပေးဖို့ကို မလိမ့်တပတ်ပြောပြီး နေကြ၏။ ခင်မင်နေတော့လည်း မငြင်းရက်ကြ) သီချင်းစာအုပ်ချင်း လဲဖတ်သည်။ လစဉ်စာမေးပွဲများ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၏။ သမဂ္ဂအကြောင်း ပြောကြ၏။ ဆရာကြီး ဆရာမများအတင်းကို တိုးတိုးနှင့် မလွန်အောင်ပြောပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျေနပ်ကြ၏။ သည်အထဲမှာ စိတ်ကြီးအဝင်ဆုံးကတော့ ကျွန်မသာ ဖြစ်ကာ သူတို့တစ်တွေကို မကြီးရင့်ရှာဘူးလို့ တွေးထင်နေလေ သတည်း။

တော်မီက “ကြည်ရော ဓာတ်ပုံမရိုက်ဘူးလား၊ ရိုက်ရင် ပေးစမ်း ပါ” ဟု စကားကြုံ ရော၍တောင်းတတ်၏။

“ရိုက်ရင်ပေးမှာပေါ့” ဟု ကျွန်မက လှောင်တောင်တောင် ပြော ကာ ရယ်တတ်သေး၏။ စိတ်ထဲကတော့ လူကို အားတိုင်းအမူအရာ အမျိုးမျိုးနဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ကိုယ့်ပုံကိုယ် ကိုးကွယ်နေချင်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုး မှတ်သလား။ ဒါမျိုးကို ဂျပန်ခေတ် ၁၁ နှစ်သမီးက လုပ်လို့ဝခဲ့ပြီ။

တော်မီက မိန်းကလေးများသော ကျွန်မတို့အတန်းကို လာလေ့ရှိ

သဖြင့် အနောက်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကျောင်းသား ခပ်ကြီးကြီးများကပါ ပါလာပြန်ကာ အတန်းထဲ ယောက်ယက်ခတ်လျှင် ကျွန်မက လူကြီး ပြီးနှင့် သည်းခံနေပြန်သည်။ မျက်စိရှုပ်သည်လို့လည်း ညည်းချင် ညည်းသည်။

သို့သော် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်မသည် သမဂ္ဂအမှုဆောင်ဖြစ်လာပြီး တော်မီနှင့် ခင်မင်ရလေ၏။

မှတ်မိသေး၏။ ထိုအမှုဆောင်ရွေးပွဲမှာ ကျောင်းသားကြီးတစ် ယောက်က တမင်တကာပင် ပြော၏။ “ဟာ ... ဒီနေရာဆို တော်မီကို ထားပေါ့။ ဒီနေရာက မိန်းကလေးအမှုဆောင်နဲ့ ခင်လေ ကောင်းလေမို့ ခုလည်း ခင်လက်စနဲ့ အတော်ပဲ” ဟူ၏။ စင်စစ် ကျွန်မသည် တော်မီ နှင့် စကားစမြည်ရယ်လို့ပင် ကောင်းကောင်းမပြောဖူးသေးပါ။

ဟိုတုန်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲ၌ မုန်တိုင်းအမြဲကျ နေသည်။ သည်လိုပဲ ကျွန်မ၏ ဆရာရင်းတစ်ယောက်က ပြောခဲ့သည်။ ဆရာ ရောက်လာသည့်နေ့မှာ ကျောင်းသားက ကျောင်းသူကို ရည်းစား စာပေးမှုနှစ်မှု တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးက ကြိမ်ဖြင့်ဆုံးမကာ အတန်းတကာကို လည်ပြသည့်အဖြစ်အပျက် ကြုံသည်မို့တည်း။

ကျွန်မသည် ဘာမှပြန်မပြောတတ်ဘဲ သည်တိုင်းနေလိုက်၏။ ဒေါသအနည်းငယ်ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းခြင်းက ပို၏။ အဲသည် တုန်းက ကျွန်မသည် အစဉ်အားငယ်ကာ အမြဲအားတင်းနေရသည်။ ကျွန်မ၌ တကယ်ခင်မင်ယုံကြည်ရသူ သင်းသင်း၊ အစောနှင့် လှလှ ကြည်တို့သာ ရှိလေသည်။ အမြဲတွဲနေကျ မာလင်ဆိုသည့် ကလေးမက မမျှော်လင့်ဘဲ သစ္စာမဲ့သည်လို့ စိတ်ပျက်နေဆဲရှိသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကိုယုံ၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို “ဘာမှ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ သူမဟုတ်ဘူး” ရယ်လို့ မိုက်မှားကာ ဖွဲ့နွဲ့မိလေသည်ကို မာလင်က ဖောက်သည်ချလေရာ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်နိုင်သော ရန်သူ ပေါ်လေ၏။ ယခုထက်တိုင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဦးမည်မထင်။ အဲသည်တုန်းကလည်း အခွင့်ရသမျှ ကျွန်မကိုရန်လုပ်သည်။ ယခု တော်မီနှင့် ခင်ပါသည် ရယ်လို့ တကယ်ခင်လည်း ဘာမှအပြစ်မရှိနိုင်

သော ကျွန်မကို ကျော်ကြားအောင်ပြောသူမှာ ထိုကျောင်းသားပင် တည်း။

အမှန်စင်စစ်တော့လည်း အဲသည်သမဂ္ဂက ဆက်စပ်မှပင် တော်မိနှင့် ကျွန်မ ခင်မင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းသားကျောင်းသူအပေါင်းသည် လျင်မြန်စွာပင် ရိပ်မိကြသည်။ တော်မိနှင့် ကျွန်မကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ထင် သည်။

တစ်နံနက်မှာတော့ ကျွန်မသည် ကျောင်းကို အစောကြီးရောက် ဆဲ ဘော်ဒါနေသော တော်မိက မြင်ပြီး အခန်းထဲလာစကားပြော၏။ သူ အအေးမိနေသည့်အကြောင်း၊ သူ့မှာ အဖေမရှိသည့်အကြောင်း၊ နှမကလေးရှိကြောင်း၊ သူ့ကို ချင်းတောင်ပေါ်မှာ မွေးကြောင်း ရောက် တတ်ရာရာတွေ ပြော၏။ ကျွန်မကလည်း ဟိုစကားသည်စကား နည်း နည်းပါးပါးပြော၏။ ထို့နောက် ကျောင်းသားများ အခန်းထဲဝင်လိုက်၊ အပြင်က ဖြတ်သွားလိုက် လုပ်ပါများသည်ကို သတိထားမိလာကြ သည်။ ပြုံးသူက ပြုံး၏။ မျက်နှာသေကြီးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသူက သွား၏။ နောက်တော့ တော်မိ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကို လူချစ်လူခင်မများသည်ကို အမြဲ ပင် သတိရနေသည်။ အကြောင်းရင်းလည်း ရှာမတွေ့တတ်။ အဲသည် တုန်းက အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးများက ကျွန်မကို မနှစ်လိုဖြစ်ကြ လေရာ စဉ်းစားလို့မရနိုင်ပါ။ ကျောင်းသားကြီးများသည် အသင်းဖွဲ့ပြီး တောင် ကျွန်မကို ချောက်ချသေးလေသည်။ ဥပမာ

ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာ မြန်မာစာသင်သော လူမှုရေးရာမသိသော ဘုန်းကြီးကျောင်း ထွက်လို့ထင်ရသော၊ စိတ်သဘော အင်မတန် ကောင်းသော၊ ပြီးတော့ ကျော်ကြားသော၊ ယိုးဒယားကြောင်မြီးလို ဖွားထောင်သော မျက်ခုံးမွေးတစ်စုံလည်းရှိသော ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့အယူအဆမှာ မြန်မာစာသည် နွားနို့ဖြစ်လျှင် ပါဠိသည် ထောပတ်တည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် ဆရာကြီးကို ထောပတ်နှင့် နှုတ်ဆက်ရလေ၏။ ပါဠိလို 'ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ'

ဟု နှုတ်ဆက်ရလေ၏။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်မကို မြန်မာစာတော်သည် ထင်စား၏။ အတန်းထဲ ဖတ်စာ ထုတ်ခိုင်း၏။ ကျောင်းသားတွေ ဗမာစာညံ့သည် လို့ ညည်း၏။ ခဏခဏပင် ကျောင်းသားများကို စာလုံးပေါင်းခိုင်း တတ်လေသည်။ ဥယျာဉ်၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ယဉ်ကျေးသည်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာကြီးသည် မြန်မာစာချိန်၌ ဉာဏ်ဆိုသည့် စကားလုံးကို ပေါင်းခိုင်းသည်။

ကျောင်းသားများက မတတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေကြသည်။

ဆရာကြီးက “ကဲကွယ်- မောင်ပု မင်း ပေါင်းပြလိုက်စမ်းပါ”

မောင်ပုသည် မြန်မာစာတော်၍ လူရေလည်းလည်ကာ နိုင်ငံရေး လည်း ဝါသနာပါလှသော နောင် ကောလိပ်ကျောင်း၌ ကျော်ကြားလာ သည့် ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူက ပြုံးကာ “ညရေး သေးသေးတင်ညံ”

ဆရာကြီးက “ဟာ ... မင်းက တယ်ညံ့တာပဲ။ ကဲ- မောင်အေး သွင် ပေါင်းစမ်း”

“ညရေးချ ...”

“ဟုတ်ပြီ”

“ညရေးချ နသတ်ညာန်”

“ဟာ ... နည်းနည်းလွဲသွားတယ်”

မောင်အေးသွင်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် “ဟာ ... မှားလို့ဆရာ၊ ညရေးချ သေးသေးတင် ညံ”

ဆရာကြီးလည်း စိတ်ပျက်ပြီး “ကဲကွယ် ... ဘယ်သူမှ မပေါင်း တတ်ရင် မကြည့်က ပေါင်းပြလိုက်ပါတော့”

ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုဝိုင်းပြီး ရယ်မောနေကြသော ကျောင်း သားများကိုကြည့်ပြီး ပထမတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိချေ။ ဆရာကြီး ကိုမူကား မငြင်းဆန်ရက်။ ဆရာကြီး လူမှုရေးရာ သည်မျှနားမလည် သည်ကိုသာ အံ့ဩနေ၏။ ပြီးတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ..

“ညရေးချ ကကြီးသတ် ညာဏ်”

ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တွေကို ညာဏ်စာလုံးပေါင်းများစွာ စာအုပ်ထဲ ချရေးခိုင်းဆဲ၊ ကျောင်းသားများက အချိတ်အဆက်ပြု၍ ကျွန်မကို ချီးမွမ်းကြပြန်၏။

“တယ်တော်ပါလားကွ ... ညာဏ်တောင် မှန်အောင်ပေါင်းတတ် တယ်”

“ဟာ ... ဒါတွေကြောင့် အတန်းထဲ ပထမချည်း စွဲနေတာပေါ့!”

“ဒါကြောင့်မို့လည်း ကိုယ်တို့အတန်းကို နှစ်ဝက်နဲ့တက်လာပြီး မိုလ်ထပ်စွဲပြန်တာဟေ့”

“ဟေ့ ... ညာဏ် ဘယ်လိုပေါင်းလဲ မေးလိုက်စမ်းပါဦးကွာ။ မေ့သွားလို့ မှတ်ထားရအောင်”

အဲသည်တုန်းကတော့ ကျွန်မ၏ နုနယ်သောစိတ်၌ ဒဏ်ရာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤကျောင်းသားများပင် အလွန်မြန်ဆန်စွာ သက်သေခံ အထောက် အထားလည်း မရှိပါဘဲ တော်မီနှင့် ကျွန်မကို စွပ်စွဲကြပြန်ဦးမည်။

အဲသည်တုန်းကတော့ နားမလည်နိုင်ခြင်းသာ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက အလွန်အေးဆေး ကင်းရှင်းစွာနေလျက် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရန်မမူပါဘဲလျက် ကျွန်မကို မလိုလားနိုင်သည်ကို နားမလည်ချေ။ ကျွန်မကို မနာလိုစရာအချက်ရယ်လို့ ရှိစကောင်းသည်လို့လည်း အထင်မကြီးဝံ့ခဲ့ပါ။ သတိလုံးဝမရပါ။ စင်စစ် ကျောင်းကဖတ်စာတို့၌ အထင်မကြီးသဖြင့် ကျောင်းက ဖတ်စာအားဖြင့် ဂုဏ်ယူလိုခြင်းလည်း မရှိ။

သို့သော် ကျောင်းသားကျောင်းသူအများပင် တော်မီနှင့် ကျွန်မ ကြိုက်ပြီရယ်လို့ ဆိုချင်စိတ် အတော်ပေါ်ကြသည်။ အဲသည်လိုဆိုရ လျှင် ကျေနပ်စဖွယ်လို့ ထင်ကြမည်။ တော်မီနှင့် ကျွန်မ ကြိုက်သည်ဆို လျှင် တော်မီက လူတော်ကျောင်းသား မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ နစ်နာ စရာဖြစ်သည်။ ပြောစရာဖြစ်သည်ရယ်လို့ အယူရှိကြသလားမသိ။ အနည်းဆုံး ကျွန်မကိုလိုလားသော ဆရာ ဆရာမအပေါင်းကို အောက် ကလိအာဖြစ်စေ၊ ပြောနိုင်ခွင့်ကြိုသည်လို့ပဲ ထင်သလားမသိ။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းစဉ်မို့ ကျောင်းလိပ်စာနှင့် ရောက်လာသော ကျွန်မအတွက် စာများ၊ မှာယူထားသော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်စာအုပ်များကို တော်မီက ပို့သည်ပဲ ထင်ကြ၏။ (အဲသည်အချိန်၌ တော်မီ ကျောင်းမှာ မရှိတော့ချေ) ကျွန်မကလည်း မရှင်းလင်းမိ။ သူတို့ထင်ကြသည်ကို သာ ရိပ်မိရင်း လက်များတုန်နေရာ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားသော စာသင်တန်း၌ ကျွန်မလက်မှ လွတ်ကျသော စာအုပ်ပေတံ၊ ဖောင်တို့ အသံသည် ပဲ့တင်ပင် ထပ်ထွက်လာလေသည်။

(၂)

အမှန်စင်စစ် ၁၇ နှစ်သမီးကို ၁၉ နှစ်သားက ချစ်ပါသည်ရယ် လို့ ဆိုတတ်ခြင်းမှာ တော်မီ ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းမအောင်ခင် ထွက် ကာ လေတပ်ထဲသို့ဝင်တော့မှသာ ဖြစ်သည်။ အများထင်သလို ကျောင်းမှာ မဟုတ်ပါ။

တော်မီ ဘာကြောင့် လေတပ်ထဲဝင်သည်ဆိုတာ ခုထက်ထိ ကျွန်မ မသိရ။ သူနှင့်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတို့သာ သိရှိပေလိမ့်မည်။ တော်မီသည် အစိုးရအထောက်အပံ့ယူသော ကျောင်းသားလားမသိ။ သူ့မှာ ဖအေမရှိလေတော့ မအေ့ကို တာဝန်ပေးချင်သဖြင့် လည်း ကောင်း၊ သိပ်မချောင်လည်ကြသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူငယ်မို့ စွန့်စား လိုစိတ်ရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်မောင်းတတ်လျှင် ကြီးပွားနိုင် သဖြင့်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့် တစ်အုပ်ကြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝင်ကြသည်။

လေတပ်ထဲဝင်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကျွန်မအား မတိုင်ပင် ပါ။ တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်မက ဖျက်မည်အမှန်ပင်။ စစ်သားဘဝကို ကျွန်မ မနှစ်သက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်စေချင် သည်။ အဲသည်တုန်းက တစ်သက်လုံးသာ ပညာကို ရှာနေရလို၏ ဟု ဆုတောင်းမြဲတည်း။

လေတပ်ထဲဝင်ပြီး ကျောင်းသို့တစ်ဖန် ပြန်လာကာ သူ့ပစ္စည်း များကို ယူသည့်နေ့မှာ ကျွန်မနှင့်တွေ့၏။ ကျွန်မ ကျောင်းကဆင်းလျှင်

တော်မီသည် ဘတ်စ်ကားဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာကာ သူ၏ ကျော်ကြားသော အဖြူနှင့် အနက်ကွက်ကျား မြက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ နှုတ်ဆက်၏။ “မနေ့က နှုတ်ဆက်မသွားဘူး။ ညက ကိုယ် တပ်ထဲမှာ အိပ်တယ်” ဟု ပြော၏။ ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံး၍ နှုတ်ပြန်ဆက်ပါသည်။

အနားရောက်သော် “ကိုယ် ညကအိပ်မပျော်ဘူး။ တပ်ထဲမှာ မျက်စိသိပ်ကြောင်တာပဲ” ပြောပြန်ရာ ကျွန်မလည်း ဘာမှပြောစရာမရှိ ဘဲ နားထောင်နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ညက ကြည့်ကို သိပ်သတိရတာပဲ” ဟု သူက ပြော၏။

“ကြည့်မှာ ချစ်သူရှိသလား” ဟုမေးပြန်လျှင် ကျွန်မက ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်ရင် ဂုဏ်ရှိရမယ်။ ရုပ်ချောရမယ်လို့ ထင်သလား” ဟု သူက မေးပြန်သည်။

“မထင်ပါဘူး” ဟု ကျွန်မက မှန်ကန်စွာဖြေလျှင်

“အေးကွာ၊ ကိုယ်လည်း ရုပ်ချောမမက်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း မချောဘဲနဲ့ စိတ်သဘောကောင်းရင် အကြိုက်ချင်းတူရင် ပြီးတာပဲနော်”

တော်မီနှင့် ကျွန်မသည် စကားမပြောဘဲ ငါးမိနစ်လောက် နေ ကြပါသည်။ သူ့မျက်နှာ၌ ရွှင်ပျခြင်းကင်း၏။ ကျွန်မအဖို့လည်း သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုး မများလှသော်လည်း အမှန်ပင် မချောက်ချား လှပေ။

“ကိုယ် ကြည့်ကို ပြောစရာရှိတယ်။ ကိုယ်အခု ပြောလို့မတတ် ဘူး။ စာနဲ့ရေးလိုက်မယ်ဟုတ်လား” ဟုပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက် သွား၏။ ကျွန်မလည်း အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲ၌ “ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတာတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု တွေး၏။ ကျွန်မ၌ ဘာမှထူးကဲတွေးတောစရာမရှိ။ တော်မီကို ကျွန်မ၏ ဝေးကွာလှသေးသည်ထင်သော ချစ်စခန်း ကြိုက်စခန်း၌ မထည့်သွင်း။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်ကို စာ၌၊ ကဗျာ၌သာ တွေ့ဖူး ကာ တကယ်စင်စစ် နားလည်သဘောပေါက်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်မ၏ နှလုံး

သည် လူ့ဘဝ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်လိုခြင်း၊ အောင်မြင်ကြီးကျယ် လိုခြင်းတို့ဖြင့်သာ ပြည့်ကာ အရွယ်ရောက်စ မိန်းကလေးများလို စိုရွန်းခြင်းမရှိရကား အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်နေပေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဖတ်ရသော တော်မိ၏စာမှာ ခပ်ရိုးရိုး တိုတို ပင်။ ချစ်တယ်ဆိုတာတောင် မပါဘူးထင်သည်။ “ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုထားမိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါတော့” ဟုသာ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ထားသည်။ ဘာမှလည်း ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မရှိလေတော့ ကျွန်မ၌ ကြင်နာခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းတို့တောင် ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။

ထို့ကြောင့်တစ်ကြောင်းပင် တော်မိနှင့် စာတိုစာရှည်များ ရေးဖြစ် ခြင်း ထင်သည်။ တော်မိ၏စာများမှာ သူတို့ တပ်ထဲတွင် ဘယ်လိုနေရ ထိုင်ရကြောင်း၊ ဘယ်လိုပင်ပန်းကြောင်း၊ သူ ဘယ်ရုပ်ရှင်သွားကြည့် ကြောင်းတို့ အစချီကာ ပြီးခါနီးမှ “ကိုယ်ကတော့ ဒီအချစ်ပန်းပွင့်ကို အမြဲမျှော်လင့်နေမိမှာပဲ” ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ အဲသည်လို ရေးလိုက်လျှင် ကျွန်မစိတ်၌မသက်မသာဖြစ်မိ၏။ ကျွန်မသည် သာမညမိန်းကလေး မဟုတ်၊ နောင်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အများပြည်သူတို့အဖို့ ပြော စရာဖြစ်လာသော

“ဟော ကြည့်စမ်း ပိတောက်ကိုင်းအကြား
ခုနစ်ထွေ သက်တံ တံတား”
စသော ကဗျာသစ်ကိုလည်းကောင်း

“ညကြီးမင်းကြီး၊ ထပြီးထိုင်နေ
အိပ်ရာတွေလည်း ကြေမွတွန့်လိပ်၊
သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ သတိပြယ်လွင့်၊
ခိုတွယ်စရာ၊ အတည်မကျ”

စသော ကာရန်သစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှာတွေ့မည့်သူဖြစ်လေ ရာ အချစ်ကို ပန်းပွင့်နှင့်တင်စားလိုက်ခြင်းကို အဆဲခံလိုက်ရသလို ထင်မိသည်အမှန်။ ပန်းပွင့်ဆိုသော စကားမပါလျှင် ဘယ်လောက်

ကောင်းမလဲဟု စိတ်ထဲတထင့်ထင့်နေရကား သူ့စာကို တစ်ခေါက်က နှစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ဖို့ ဝန်လေးနေပေ၏။

ကျွန်မ၏စာများကို ကျွန်မ ယခုပြန်ဖတ်မိလျှင်တော့ စိတ္တဇ ရောဂါပင် ကပ်ဖွယ်ရှိလေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်မက ရေးသော် လည်း စင်စစ် ကြားဖူးနားဝစာအုပ် ဖတ်ဖူးသမျှထဲမှ ကောက်နုတ်ချက် များကို စုဆောင်းရေးကာ ကျွန်မ၏လက်မှတ်ထိုးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ စာတစ်စောင်တလေကို ဖတ်မိသူမှန်သမျှသည် ကျွန်မ၏ အသက်အရွယ်နှင့်လျော်ညီစွာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် မရင့်မာ သေးသည့်သဏ္ဍာန်၊ မိန်းကလေးတကာလောက်မှ လူရည်မလည်ဟန် ကို တစ်မုဟုတ်ချင်း ဖမ်းဆုပ်မိပေမည်ထင်၏။ ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က ကဗျာဆရာ ရှယ်လီ၏ သဘောတရားများ အလွန်သက်ဝင်နေရကား ကျွန်မရေးသည့်စာတို့သည် ရှယ်လီ သေရာကထ၍ ကိုယ်ထင်ပြသလို သာ ရှိချေ၏။ သူ့ကဗျာကို စကားပြေပြန်သည့်အခါ ပြန်၏။ သည်အတိုင်း ထည့်သည့်အခါ ထည့်၏။ တော်မီသည် တော်တော် စိတ်ပင်ပန်းစွာ ဖတ်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

တော်မီသည် ကျွန်မအလိုရှိသလောက် စာဖတ်ဝါသနာပါသူ မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မထက်တော့ နားလည်သိတတ်ခြင်းရှိချင် လည်း ရှိမည်ဖြစ်သည်။ သူက တစ်ခါ စာရေးဖူးသည်မှာ

“ဒီလို အချစ်တရားတွေကို ကြည် ဘယ်လိုရေးနေပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ထားကို သဘောပေါက်မယ်မထင်ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကြည် ကိုယ်တိုင် အချစ်နယ်ထဲရောက်မှပဲ နားလည်တတ်၊ ခံစားတတ်မယ်လို့ ဆိုချင်တယ်” ဟူ၏။

အဲသည်တော့ ဟုတ်များ ဟုတ်မလားဟု ကျွန်မ စဉ်းစားစရာ စကားမျှတော့ဖြစ်ပြီး တစ်ဖန် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အထင်ကြီးနေပြန် ပြီ။ တော်မီဟာ လူငယ်ငယ်မို့ နီးစပ်ရာမှာ ငြိတာပဲ။ ဆန်ကြိုစားပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ အမှန်စင်စစ် တော်မီ၏ မေတ္တာဆိုတာ၌ လည်း ကျွန်မ အယုံအကြည်မရှိ။ တော်မီကို ချစ်တတ်သူရယ်လို့လည်း မထင်။

တကယ်စင်စစ် မချစ်တတ်သူမှာ ကျွန်မသာတည်း။

ကျွန်မသည် ဘယ်လိုပင်ငြင်းဆိုသော်လည်း အမှန်စင်စစ် စည်းကမ်းကြီးသူ၊ တင်းကျပ်သူ၊ ခွင့်လွှတ်ခဲသူဖြစ်သည်ကို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာ ဝန်ခံရမည်။ ဥပမာ ...

တစ်နေ့မှာ တော်မီ ပေါက်လာပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ပေး၏။ သူတို့ လေတပ်ကို တစ်ခန်းမျှ ရိုက်ထည့်ထားသော မြန်မာဇာတ်ကား။ အစိုးရဝါဒဖြန့် ခပ်ဆန်ဆန် ရုပ်ရှင်တည်း။ မျိုးချစ်စိတ်တွေ၊ တိုင်းပြည်တာဝန်တွေကို ခုမှကြားသိရသော တော်မီအဖို့ ထိုဇာတ်ကားအတွက် အားရပါးရ ပြောစရာရ၏။ “ဒီကားကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ပါနော်။ ကိုယ့်ကိုတော့ အများကြီးအသိဉာဏ်ပေးလိုက်တာပဲ” ဟု သူက ဆို၏။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မသည် မျက်နှာကို အရိုက်ခံလိုက်ရသလို နာသွားလေသည်။

အဲသည်ကတည်းက တော်မီကို ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ရမယ်မဟုတ်ဟု တစ်ယူသန်ဖြစ်လာလေသည်။ သူ့ကို အခဲမကျေနိုင်သလို၊ မုန်းတီးချင်သလိုဖြစ်သည်။ အရင်ကလို ဒီတစ်ခါ ချစ်ပြီကွယ်လို့ ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလားလို့တောင် စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်တော့။ ခဏချင်းမှာပဲ အင်မတန် ဝေးကွာခဲ့ကြပြီလို့ ထင်၏။

ထိုအတွင်းမှာပဲ ဝမ်းနည်းစွာ အဖြစ်တစ်ရပ်ဖြစ်ရ၏။

သင်းသင်းက ပြောပြသည်။

“မနေ့က တော်မီ ကိုယ့်ဆီလာလည်တယ်။ ကြည့်အကြောင်း ရောက်သွားတော့ ကြည့်ကို သူ တစ်ခါတွေ့တယ်၊ လိုက်လို့မမိလို့တဲ့”

“ကိုယ် မတွေ့ပါလား။ ဘယ်မှာတွေ့တာတဲ့လဲ”

“ယူနီဗာစီတီမှာတဲ့။ ကြည့်က အတန်းဆင်းတော့ သူက အဲဒီရောက်နေရာက မြင်ပြီး ပြေးလိုက်တာ၊ ကြည့်က ဂျစ်ကားနဲ့ဆိုတော့ မမိရှာဘူးပေါ့ကွာ။ နောက်မှ သူ့ဟာ သူ သတိရပြီး ရှက်လိုက်တာတဲ့။ သနားပါတယ်”

သင်းသင်းနှင့် ကျွန်မတို့ရယ်မောကြသည်။ သို့သော် သင်းသင်းလည်း မျက်နှာမကောင်း၊ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌လည်း ဆိုနှင့်သည်။

ဒါဟာ မကောင်းသော နိမိတ်သာ ဖြစ်သည်။

(၃)

အကြောင်းမူကား ကျွန်မသည် ယူနီဗာစီတီသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာကာ အပေါင်းအသင်းလည်း များလာသောကြောင့်ပင်။ တော်မိ၏ရုပ်ပုံသည် ကျွန်မ၏သညာ၌ မှေးမှိန်ပျက်ပြယ်လှလှ ရှိလေသည်။ ဘယ်လိုဘယ်လိုနှင့် သူနှင့်စာအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်ကို ယခုထိ စဉ်းစားလို့ သတိပြန်မလည်။ ကျွန်မ အင်းလျားဆောင်သို့ အပြောင်းမှာ လိပ်စာမပေးမိဘဲ နေသည်ထင်သည်။ သည်လိုနှင့် သူကလည်း မရေးတတ်၊ ကျွန်မကလည်း မရေးမိဖြစ်တာနှင့်တူသည်။

ဪ ... ကျွန်မတို့ ကတောက်ကဆ စကားများဖူးသေး၏။

တော်မိက စာတစ်စောင်မှာ “ကိုယ်တော့တစ်နေ့ကျရင် ကြည်ဟာ ကိုယ့်ကို စိတ်လည်လာရမှာအမှန်ပဲလို့ ထင်တယ်” ဟု ရေးလိုက်ရာ ကျွန်မအဖို့ ဒေါ်မာန်ပွ၍မဆုံးစရာ ဖြစ်လေတော့၏။ တစ်ဖန် သူက “ကြည်က အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကို တရားဟောနေတာချည်းပဲ။ ကိုယ်လည်း နောင်တော့ ကြည့်ကို ပြန်ဟောနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်” ဟု ဆိုသေးသည်။ သည့်အတွက်တော့ ကိုယ်ရဲ့လေမှာလွှင့်ကြွားထားသည့် ဘောလုံး ရောင်စုံစပ်ကလေးကို တွယ်အပ်နှင့် အဖောက်ခံရသလို ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြစ်ရသည်။

ကျွန်မသည် သူ့ကိုသာမက စင်စစ်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကိုပါ တော်တော်နှင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခြင်းသာတည်း။

“တရားဟောနေစရာမလိုတဲ့လူဆိုရင် သိပ်ဟန်ကျတာပေါ့။ တော်မိမှာ သင်စရာ ပြစရာတွေရှိလည်း သင်ပြလှည့်ပါဦး” ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်မက အလွန်ယဉ်ကျေးဝေးကွာသော အသုံးအနှုန်းနှင့် ပြန်ရေး၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖန် “တစ်နေ့ကျ တော်မိကိုစိတ်လည်မယ်လို့ သေချာနေတာက ငါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျနေပြီထင်လို့လား” ဟု ကျွန်မက ရန်ထောင်လိုက်ပြန်သေး၏။ ပြီးတော့ ခါတိုင်း သူငယ်ချင်းများထံ ရေးသည့် ဒါလင် ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

တော်မီကတော့ ကျွန်မသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမပြေလို့ စာမရေးဘူးဟု ထင်ပေမည်။ ကျွန်မကတော့ ခဏလေးနှင့် စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီး မေ့လျော့နေတာသာ ဖြစ်လေသည်။ ယူနီဗာစီတီသည် ကျွန်မအဖို့ ဘဝအသစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်ကာ လူဟောင်းများ ပြန်မပါတော့ချေ။

ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ကျွန်မသည် မချစ်တတ်သူဖြစ်ရကား သံယောဇဉ်လည်း မရှိစကောင်းချေ။ သို့သော် မချစ်တတ်သည့်အတွက်၊ သံယောဇဉ် နည်းပါးသည့်အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်မျိုး ဆန်းကြယ်သော်လည်း သံယောဇဉ်မီးတွေလိုပင် ပူပြင်းသည့်ဝေဒနာကို တွေ့ရပြန်သေးသည်။

(၄)

ယူနီဗာစီတီ ပထမနှစ်၌ တော်မီသတင်းလည်း မကြားရ၊ လူချင်းလည်း မတွေ့ရ၊ စာလည်းမပေးမရ။ သူဘာဖြစ်နေသည်၊ ဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာ လုံးဝမသိချေ။ သူကလည်း ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားတော့မည်မထင်။

ယူနီဗာစီတီရောက်မှပင် ကျွန်မလည်း လူလားမြောက်သည် ထင်သည်။ အကြောင်းမူကား သည်တော့မှပင် အချစ်မေတ္တာတရားကို သုံးသပ်မိသောကြောင့်တည်း။ ယူနီဗာစီတီရောက်မှ ရည်းစားထားမိသည်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်မ၏ ခန်းခြောက်သော နှလုံးသားတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တောင့်တလာပြီး တောင့်တသည့်အတိုင်း ရသမျှကိုလည်း ရပြီးရောဟု မလိုချင်။ ပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် စည်းကမ်းတင်းကျပ်ကာ မိဘမေတ္တာကိုတောင်မှ ခြွင်းချက်ကျန်စကောင်းလားဟု မကျေမချမ်း ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် လက်မခံနိုင် ဖြစ်သည်မျိုးကိုတည်း။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမေတ္တာကိုလည်း ကျွန်မသည် စစ်ကြော၍နေပြန်၏။ သူငယ်ချင်းမေတ္တာကိုလည်း အလိုမကျ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မသာ နားလည်နိုင်သည်၊ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်သည် ထင်ကာ စိတ်ကူးယဉ် အထင်ကြီးစွာသော ကိုယ်ကထားသည့် ကိုယ့်

မေတ္တာလို့ ထင်သည့်အရာသည်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကြိုက်သည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမျိုး ဆင်ခြင်းပါ ကလားဟု သိရကာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်၊ အနာကြီးနာပြီး လူ့ဘဝ၌ တွယ်တာစရာမရှိတော့သလို စိတ်လေလွင့်ခြင်း၊ မချမ်းသာခြင်းများကို ခံစားရသည့်အဖြစ်ကို ဆိုလိုပါ၏။

အင်းလျားဆောင်၌ ကျွန်မရှိစဉ် တချို့မိန်းကလေးများသည် လေယာဉ်ပျံ နိမ့်နိမ့်ပျံလျှင် ပြုံးရွှင်စရာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခါ တလေတော့ တပ်မတော်မှ လေယာဉ်တစ်စင်းတလေသည် အင်းလျား ဆောင်ပေါ်မှာ ဝဲပျံကာ ကစားတတ်၏။ ကျွမ်းစိုက်ထိုး ချလာတတ်၏။ သုံးလေးခါမက ဆော့ကစားကာ တမင်လာရမှန်း သိစေလေ၏။ လေ ယာဉ်ပျံ၏ ကြီးပြန် မည်းမှောင်သောအရိပ်သည် အင်းလျားဆောင် ဟိုဘက်တောင်ပံနှင့် သည်ဘက်တောင်ပံအကြားရှိ လေးကွက်ကြား သော မြက်ခင်း၌ အပြားလိုက် ပြေးသွားတတ်သည်။ ထိုအခါ မိန်း ကလေး အများပင် ထွက်ကြည့်ကြသည်။ နောက်ပြောင်စရာ ရှိသော သက်ဆိုင်သူများကို အပြက်စကားတွေနှင့် တွန်းထိုးကျီစယ် ဆူညံကြ ၏။ မသက်ဆိုင်သူများကလည်း အလိုလို ရွှင်မြူးကာ လက်ကိုင်ပဝါ ဖြူများ၊ ခေါင်းစည်း ပဝါနီများ လှုပ်ရမ်းပြကြလေသည်။

သည်လိုကြုံလျှင်တော့ ကျွန်မသည် တော်မီကို သတိရတတ် သည်။ ခုနေ လေယာဉ်ပျံမောင်းတတ်နေရောပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာကော ရှိပါ့မလား၊ ခုနေဆိုလျှင် စစ်တပ်ထဲမှာ နေသားကျလို့ စစ်သားအမူ အရာ လုံးလုံးပါရောပေါ့။ တော်မီကို စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ကောင်းကောင်း မမြင်စဖူးချေ။ ကျွန်မထံ လာလည်လျှင် လုံချည်နှင့်သော်လည်း ကောင်း၊ အရပ်သားဝတ် ဘောင်းဘီနှင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်သည်။ လုံချည်ဝတ်ဝတ်၊ ဘောင်းဘီဝတ်ဝတ် ဗမာနှင့်မတူတာ သွားသတိရ ၏။ တော်မီကတော့ သူ ဗမာစစ်ပါသည်ရယ်လို့ အမြဲငြင်းဆိုမြဲပင်။ ကျွန်မအဖို့ကမူ ဗမာစစ်တာ၊ မစစ်တာတွေ အရေးကြီးလှသည် မဟုတ် ပါ။

အင်းလျားဆောင်၌နေသည့် အတောအတွင်း တော်မီနှင့် တစ်ခါ

တော့ တွေ့လိုက်ရ၏။

တော်မီသည် ကျွန်မ အင်းလျားမှာရှိမှန်းသိသော်လည်း ကျွန်မက စိတ်ဆိုးနေသည်ဟုထင်သေးသဖြင့် လာမတွေ့ဘူးဆိုသည်။ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ရာလည်း ကျွန်မ မေ့လျော့မိသည်အမှန်။ သည်လိုပင် လောက၌ ကိုယ်ကခင်သလောက် ကိုယ့်အပေါ် ပြန်မခင်သူ၊ ကိုယ့်အပေါ် ခင်သလောက် ကိုယ်ကပြန်မခင်နိုင်သူတွေ လူတိုင်းမှာ ရှိကြသည်။ တစ်ခုကလည်း ကျွန်မသည် ရွယ်တူမိန်းကလေးတကာ လောက်မှ လောကရေးရာကို နားမလည်သည့် ၁၇ နှစ်သမီးရွယ် မဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်မ၏ အပေါင်းအသင်းများသည်လည်း စာကိုသာ ကုန်းကျက်လွန်း၍ ဟုန်ကာ နဂိုဉာဏ်ကောင်းတာပျောက်ပြီး စာမေးပွဲတောင် မှန်မှန်မအောင်နိုင်တော့သော သင်းသင်းတို့ ကောလိပ်ရောက်၍ ယခု အမ်အက်စ်စီ တက်နေသည်အထိ ၇ တန်းကျောင်းသူတုန်းက အချိုးအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းရှိသေးသော လှလှကြည်တို့သာ မကတော့ပြီ။

ကြုံ၍ သတိရကာ ပြောရဦးမည်မှာ

ကျောင်းတုန်းကအဖော်တွေကို အဆက်ပြတ်မိသည့် အကြောင်း တစ်ရပ်မှာလည်း အစော လင်ယူသွားသောကိစ္စတည်း။

အစောသည် ကျွန်မနှင့် တစည်းတလုံးတည်းပင် သမဂ္ဂမှာ အမှုဆောင်တို့ ဘာတို့လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတည်း။ အဲသည်တုန်းကတော့ ဆရာကြီးက သော့ခတ်ထားသော တံခါးကို ပြတင်းပေါက်မှန်ခွဲ၍ ခုန်ဝင်ကာလည်းကောင်း၊ ဆရာမ အခွင့်မရှိဘဲ စာသင်ဆဲ စာသင်ခန်းမှ ထွက်ခွာလာကာလည်းကောင်း၊ ကျောင်းသို့ နံနက်စောစောလာကာလည်းကောင်း၊ ညနေ ကျောင်းလွတ်လည်း အိမ်မပြန်ဘဲနေကာလည်းကောင်း အစည်းအဝေးတွေ လုပ်ရတာနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်စရာထင်နေပေ၏။

အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးသည့် လူငယ်တွေမို့ စိတ်အားလည်း တက်ကြွနေကြသည်။ အလကားနေရင်း သပိတ်မှောက်ချင်နေ၏။ ဒါတွေထက် ခဏကြာတော့ ထွေးငြိခြင်းကလေးတွေ ပေါ်

လာသည်။ အမှုဆောင်အစည်းအဝေးလုပ်ရင်း စိတ်ကောက်ပြီး ပြောဆိုလို့မရသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကို တွေ့လာရ၏။ ကိုယ်လို သူလို တွေ့ချင်နေတိုင်း အစည်းအဝေးခေါ်နေသာ အတွင်းရေးမှူးကလေးရဲ့ စိတ်ထားကိုလည်း ရိပ်မိလာကြရ၏။

အဲသည်အချိန်ကောင်းမှာ ကျွန်မသည် သမဂ္ဂမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထွက်ခွာခဲ့သည့် လောလောဆယ် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြရလျှင် ယုံချင်မှ ယုံကြမည်။ ယုံသူထဲကလည်း အများကပင် ကျွန်မကို အပြစ်မြင်ကြမည်ထင်သည်။

တစ်နေ့၌ ကျွန်မကို စာဖြောင့်ဖြောင့်သင်စေချင်သော ဆရာမနှစ်ယောက်သည် ကျွန်မကို ရှေ့တွင်ထားကာ အစော၏အကြောင်းကို ပြောကြသည်။ သူတို့စေတနာကတော့ ပညာသင်ရွယ်မှာ ပညာမှတ်မှတ် သင်စေချင်ခြင်းသာတည်း။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မသည် ဘယ်သူဘာပြောပြော အမြဲယုံကြည်ကာ သည်လို အမြဲပင် ပြောနေမည်ဖြစ်၏။

ဆရာမတစ်ယောက်က “အစောဟာ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ မိုက်လည်း မိုက်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က “သည်အရွယ်မှာ ခက်တာပဲ။ သူဟာ သူ့ဘာသာသူ ဘာလုပ်လို့လုပ်နေမှန်း မသိဘူး။ သူ့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတွေ ကိုယ်ပြောပြလိုက်ရင်လည်း နားလည်မယ်မထင်ဘူး။ နားများလည်ရင်တော့ သူ့ဘာသာ သိပ်အံ့အားသင့်သွားမှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

အဲသည်အချိန်မှာ အစောသည် သမဂ္ဂကိစ္စမဟုတ်သော အမှုဆောင်ယောက်ျားကလေးအချို့နှင့် အဖော်ပြု၍ သွားလာနေသော တခြားကိစ္စများနှင့် မအားလပ်ရှိသည် ထင်သည်။ ခင်မင်သော ကျွန်မကိုပင် မသိစေချင်သော အကြောင်းများရှိကာ မကြားစေချင်သော စကားများကို တော်ရာမှာ သွားပြောကြရသည်။

ဆရာမနှစ်ယောက်၏ ထိုမျှသာပြောလိုက်သော စကားသည် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေကာ အင်မတန်မှလည်း ရှက်

ကြောက်သွားစေသည်။ နေ့ချင်းပဲ သမဂ္ဂသို့ ထွက်စာတင်သည်။
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ငဲ့ညှာခြင်း၊ အားနာခြင်းမရှိ။

အမှန်စင်စစ် သမဂ္ဂမှ ထွက်ခွာခြင်းထက် လူငယ်အဖြစ်၏
သေးနပ် နုနယ်ခြင်းမှ ထွက်ပြေးခြင်းမျှသာတည်း။

ကျောင်းပိတ်ခါနီး စာမေးပွဲများဖြေနေကြစဉ်မှာ စာလည်းမရ
သော၊ အိမ်က လူကြီးမိဘ ငြိုငြင်ဆူပူခြင်းကိုပဲခံရသော အစောသည်
သမဂ္ဂထဲမှ ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးလေသည်။

သည်တော့ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သော ကျွန်မသည် သမဂ္ဂနှင့်
ပတ်သက်သမျှ စင်စစ်တော့ လူငယ်ဘဝကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရ
သည်။

သို့လျှင် ခွင့်မလွှတ်တတ်ခြင်းဟာလည်း မကြီးရင့်ခြင်းပဲရယ်လို့
မထင်မြင်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မှန်သည်ထင်ကာ ခင်မင်ကြ
သော မိတ်ဆွေအပေါင်းကို ကျွန်မသည် စကားပင် မပြောဖြစ်အောင်
ရှောင်ဆဲ၊ ယူနီဗာစီတီသို့ရောက်ကာ ဘဝအသစ် ကူးပြောင်းခဲ့ပေ
သည်။

သည်နည်းအတိုင်းပင် တော်မီလည်း ဝေးရာမှ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း
ထင်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ကျွန်မမှာ တရားမရှိခြင်းသာတည်း။
ကျွန်မသည် ကျောင်းတုန်းက အပေါင်းအဖော်တို့ကို သည်အရွယ်
သည်အတိုင်းပဲ မြင်နေခြင်းမျှသာတည်း။ သူတို့ကို ကြီးရင့်ခွင့် ကျွန်မ
က မဆီမဆိုင် မပေးနိုင်ခြင်းသာတည်း။ ငယ်ရွယ်စဉ်က သေသွား
သည့် မောင်လေး၏ဓာတ်ပုံမှာ အမြဲတမ်း ကြိုးသိုင်းဘောင်းဘီတို၊
နံပါတ် ၆ ရှူးဖိနပ်နှင့် အစ်ကိုကြီး၏ ဗက်စလင်ကို ခိုးလိမ်းကာ
မနည်း ပိအောင်ဖြီးပြီး ခေါင်းတုံးဆံတောက်ကို အဓမ္မ ခွဲထားသော
ဘိုကေနှင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ခပ်ကြွားကြွားကိုင်ကာ မလုံမလဲ
မျက်နှာထား ကလေးများနှင့်ရှိသည်ကို အနှစ်ငါးဆယ်ကြာလည်း
သည်အတိုင်းမြင် သလို သူတို့ကို မြင်နေရခြင်းသာတည်း။

တော်မီကိုလည်း အမြဲငယ်ရွယ်နေသည်လို့ ထင်သည်။ သူ့ရဲ့

နေရာ စစ်တပ်ဆိုသည်မှာ သေခြင်းတရားကို အရင်းနှီးဆုံးထားသဖြင့် ယောက်ျားတို့ လူလားမြောက်ခြင်းဆိုလျှင် မကင်းဘဲမနေနိုင်ဘူးလို့ ပေါ့ပေါ့ဆိုကြသည့် မိန်းမနှင့် အရက်ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်မ လာရောက် ခဲ့သော ယူနီဗာစီတီမှာထက်ပင် လျင်မြန်စွာ တတ်ကျွမ်းခွင့်ရရင်လည်း ရမည်။ သည်လို ဆိုလိုက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်မသည် ခါးသီးစိတ်နိုင် ပြန်သည်လို့ ပြောကြပေဦးမည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဆိုလိုသည်မှာတော့ လောကမှာ ဘယ်တစ်ခုကို အထင်ကြီးလို့ ဘာကိုမှ စွန့်ပစ်ထိုက်သည် ရယ်လို့ မရှိသည့် အဖြစ်မှန်ကို သာတည်း။ အားလုံးသော အရာတို့၌ ခြွင်းချက်ရှိသည်ချည်းသာတည်း။ ခြွင်းချက်ကိုမကြောက်သည့် သတ္တိ ကို မွေးခြင်းသည် အေးငြိမ်းခြင်းမည်သတည်း။

ပြန်လို့စဉ်းစားပြန်တော့ သည်လိုဆိုခြင်းသည်ပင် လွန်လှလေ ပြီ။ သည်လိုဆိုရအောင် ဆိုသူကိုယ်၌က ခြွင်းချက်ကင်းသည်။ အပြစ် မြူမှေး ရှင်းစင်သူလေလား။

မီးခိုးကြွက်လျှောက် မဆုံးလောက်အောင် လိုက်လျှင်တော့ ဝမ်း နည်းကြေကွဲခြင်းနှင့်သာအဆုံးသတ်ဖို့ရှိလေသည်။ သည်တော့ မြေကြီး သီးနှံ ဖွံ့ဖြိုးစေရန် မိုးကိုသာ ဝအောင် ရွာဖို့ ချန်စို့၊ မျက်ရည်ဆိုသည်ကို ထိန်းကြိုးကလေးချည်စို့။

(၅)

သို့လျှင် တော်မီနှင့် အင်းလျားဆောင်မှာ တစ်ခါတော့ တွေ့လိုက် ရသည့်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရပါဦးမည်။

သင်းသင်းနှင့် စကားစပ်မိ၍ဖြစ်လေသည်။ သင်းသင်းထံသို့ တော့ တော်မီ မကြာခဏရောက်သည်ကို သိရသည်။ “ဟင်... ဟုတ် လား၊ ကိုယ်တွေ့ချင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မကပြောလိုက်လျှင် သင်းသင်း က လျင်မြန်စွာပင် “ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ကြည်က လာလည်ပါပြောတယ်လို့” ဟု ဆိုသည်။

“ပြောလေ၊ ကိုယ့်အခန်းနံပါတ်ပါ ပြောလိုက်။ ဒရဝမ်ရှာရ လွယ်အောင်”

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ တော်မီ ရောက်လာသည်။
 တော်မီ ရောက်လာသော် ကျွန်မသည် ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်မိချေ။
 မတွေ့တာကြာ တော့ စကားပြောလိုလည်း မကောင်းလှ။ ခပ်စိမ်းစိမ်း
 ဖြစ်နေသည်။ တော်မီသည် အသားညိုသွားပြီး အရပ်ရှည်လာသည်ကို
 သတိထားမိ၏။ အရင်လို ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်
 တော့ပြီဆိုတာလည်း သူ့အမူအရာမှာ ထင်ရှား၏။ အရွယ်ရောက်သော
 လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီ။ သူ၌ ပြုံးရွှင်နောက်ပြောင်တတ်သော
 မျက်နှာထားလည်း မရှိပြီ။

ကျွန်မတို့သည် အင်းလျားဧည့်ခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ အပြင်၌
 ခုံရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြ၏။ ကျွန်မထံ လာနေကျဧည့်သည်တစ်ယောက်
 မဟုတ်သည်ကို သိဟန်ဖြင့် ရခိုင်ပြည်သူတစ်ယောက်က ရပ်၍ကြည့်
 နေသေး၏။ တော်မီက ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာဖြင့် လည်ပင်းက
 လည်စည်းသက်သောင့်သက်သာနှင့် ရုပ်က ဗမာမဆန်တော့ ဆန်း
 တယ်လို့ထင်ချင်လည်း ထင်မည်။

ရုတ်တရက် စကားများစွာမပြောမီ၊ တော်မီက ပြုံးခနဲ သူပြော
 ချင်တာကို ကောက်ပြောသည်။

“သတင်းကြားပါတယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက လာလာပြော
 ကြတယ်”

“ဘာသတင်းကြားသလဲ” ဟု ကျွန်မက တိတိကျကျမေးလိုက်
 လျှင်

“ကိုယ်ကတော့ မယုံပါဘူး။ ကြည့်က ဝန်မခံသမျှ ဘယ်တော့မှ
 မယုံဘူး။ ပြီးတော့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ခက်သားပဲ၊ ဘယ်တော့မှ
 မဆုံးနိုင်ဘူး။ တော်တော်နဲ့ မပျောက်ပျက်နိုင်ဘူး”

“ဘာသတင်းကြားလဲ ပြောပါဦး”

“ဪ ... ကြည့်နားမှာ အမြဲတမ်းလူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်
 ဆိုတာပေါ့” သူက ယဉ်ကျေး အေးဆေးစွာပြောသည်။

သူသည် မျက်လွှာများချထားသည်။ သူစကားအမှန်ပြောသည်
 လို့လည်း ယုံကြည်ရသည်။ ကျွန်မ ပြောမည့်စကားကိုသာ ယုံမည်